

Kotaszek Hedvig

RÓZSA

Copyright @ Kotaszek Hedvig

Alkotó és szerkesztő

Kotaszek Hedvig

Minden jog fenntartva: Kotaszek Hedvig

kotaszekh@gmail.com

Első borító: Kotaszek Hedvig:

Rózsa

Hátsó borító: Kotaszek Hedvig:

Királylány

**Tilos ezen kiadvány bármely részét
bárhogyan, bárki másnak felhasználnia,
kivéve Magyar Elektronikus Könyvtár
szerződésében írtak**

ISBN

Rózsa 1.2.3.4.

Életművem 1.

Életművem 2.

Életművem 3.

Életművem 4.

1. Grafikáim

2. Verseim

3. Poemvisual

Festményeim

Szobraim

Könyveim

Fotóim

Egyéb

4. Elektrografikáim

Kotaszek Hedvig

Rózsa 2.

Életművem 2.

Verseim

1968 - 2019

ELŐZETES

Kotaszek Hedvig
Sóhajom

Szélbe eresztem, szemed sugarára,
ráhajtom sóhajom kék pille szárnyára,
magamat hajlítom fellobbanó lánggra.

KOTASZEK HEDVIG SÓHAJOM

**Szélbe eresztem, szemed sugarára,
ráhajtom sóhajom kék pille szárnyára,
magamat hajlítom fellobbanó lángra.**

Kotaszek Hedvig: Főnix-Poemvisual

Kotaszek Hedvig

Lámpaoltás

Szállong a sötét...

a krémfehér Nap

holnapig elmarad.

A lámpaoltás egy percet

szünetre vált

és csendbe tolódik

az éji kis pisszegés.

Csend van.

Most talán elérlek

ha szépen, nyugodtan

és ha csak egy szempillantást élek.

Kotaszek Hedvig
Hópihe-puha hó

ha hullana a
hócsatadúlt
réten a
hópihe-puha hó,
szerelmesem megpihenne
hópihe-puha hó
hullana a
hócsatadúlt réten.

homály páholy
hangod átfon,
Csönd-szobában
halkan táncol
hópihe-puha hó.

ha függönyt húzna
ablakunkra
hópihe-puha hó,
szerelmünknek
csöndet lopna,
ha függönyt húzna
ablakunkra
hópihe-puha hó.

Kotaszek Hedvig
Lehetnél

Álommá lennék,
hangod a dalban,

Öledbe bújva
dalolnék halkan.

Suttogó szélben
hintenék lágyan,

Sziromvirágot
utad porában.

Sóhajod lennék
tünékeny lélek,

Minden percedben
megkeresnék.

Nevetve égre
felhőkre szállnék,

Lépteid neszében
utaddá válnék.

Hallgatag írisz
mélysötét virága:

Lehetnél életem
rejtőző hiánya.

Kotaszek Hedvig

Őrző

Holdba fordult már a Nap.
Szívemmel megláttalak.
Szemlehunyva féltelek!
Két kezemben őrzöm létedet.

Sehol sem vagy. Kereslek.
Fénykertembe képzellek.
Hajlok ágra, bokorra,
Belecsókollak a homokba.

Holdba fordult már a Nap.
Mégis ... megtaláltalak.
Szemlehunyva féltelek!
Két kezében őrzöd létemet.

Kotaszek Hedvig

Hallgatás

Csillagszemű

Csillagot néz rám a szemed.
Mégmászta már az este a hegyek zugát
s most készíti a holnapot.
Ráakasztja a vékony Hold
minden kincsét a holnapnak
fürtös ujjaimra

majd megsimogatom az arcod..

Kezem nyomán rádpihen az
ébredő hajnal
s az este arcodon felejt a csillagokat.

Ő megjelent

Kedves kezedre ráesett egy pók eltépett fátyla
s a mennyezetről, mint halk
citera zümmögött le a legyek
ősz végi dala.
Ma párnákká nőtt a hegyek lánca
s pihenni vittek szemeim
egy messze völgy nyomába.
Az úton kerék jajdult
be a sárba,
döccent s itt hagyta nyomát utoljára.

Merre keressem lépteid?

Futottam...
reccsenő bokrok mélyére néztem:
visszatartott egy-egy virágos ág,
ujjamra tűztem minden cseppnyi jóért
a fölserkenő balzsamot,
s piros cukorként kaptam le
egy csipkebogyót az ajkadról.

Percekbe bújtattam kedvemem,
egy-egy levélre ráírtam nevedet,
hogy a kereső sugár is
rádcsodáljon.

Pillanat hozta jószagú széllel
hátamra égtek a csillagok:

-Fenn is a nyomodban járok.-

Mindig vártam, hogy itt legyél,
s ha összezörrentett kinn a szél
két pehelylő ágat:
Karomba olvadt friss tavaszt
pergetett rám a Nap:

-Havat sodor a szél.-

Hallgatás

-Elhallgattam-
a szürke fákat szépíted reggelente.
Friss tompa lantoddá fújja a szél
szétdobott szirmait.
Had nézzék ajkamra
idegen csókok büszke fényét,
s hidd te is, hogy a tiéd vagyok,
ha rebbenő szemem tavába mélyedsz.
De kék vadvirág nyílik ágyamon
s részegítő cseppekben ölel máshoz az éjjel.

- Énekelek –

Ezentúl én rakom az ágat a fákra fel
s viszem a fákat könnyű táncos lépttel
a hegyre.

Könnyű friss tűvel szántom át a rétet
a kalászkok tövébe kenyeret rejtek,
s a fákra dobom majd
kedves fiam első sírását.
Képpé fújom benned az első napot,

s verssé írom rólad az első szót:
de fenn is veled futok mámoros
új napok elé!

Megszedem a fákat kökényvirággal,
s alájuk hajlok, barna törzs leszek.
Leszedem rólad ezüstruhádat,
- a Napba merítem kezem. –
Völgybe hajtom a fejem,
hajamra madarak szállnak, repdenek:
Napot csókol a kezem rájuk.

...már pihenni vágyom,
köd ül a vállamon
s alám merül az éj.

Öledben elveszett az este.

Eltáncolom Neked

Szeretnék mindent kidalolni,
de mély kútba hullt árnyakat merít karom.
Ruhámon tengerek úsznak
/lenn lebegnek mélyhabok/,
arcomon köddé fénylett az első mosoly:
 megéreztelek.

Köveket térdelt meg a lábam,
kemény, vezeklő utat jártam
 utánad.

Utamon elgömbült a hajnal
és este lett minden dél után.
Dalommal körbeszórtam a Földet
és szemembe zártam a fényeket.

Minden virágnyomon ott hagytam a kezem
minden szíromra illatokat mertem
minden titokra ráleheltem:
most táncomra elhallgat a szél.

-Látod mosolygok-

táncomra megperdül a rét
hozzám hajlik az ég:
tóba süllyedt önfeledt zúgással
rázza szét a világ csurranó gyöngyeit.
Táncomba gördülnek a táncok.

Dalommal körbeszórtam a Földet
És szemembe zártam a fényeket.

A Csillagszemű

-Csillagot néz rám a szemed-

Megmászta már az este a hegyek zugát
s most készíti a holnapot.
ráakasztja vékony ujjamra a Hold
öreg kincseit.

Megsimogatom az arcod,
kezem nyomán rádpihen a hajnal.
Rajtad felejtí a csillagokat.

Kotaszek Hedvig
Pillanat

Rideg voltam, néma
hideg és béna a dalra.
Most a beszálló este
egy pillanat-percre
megtermékenyít.

Kotaszek Hedvig: Virághajam...-My Flowerhair...LOGO-Névjegyem

kotaszekh@gmail.com

HEDVIG KOTASZEKH

www.kotaszekh Hedvig . 5 mp . eu

Kotaszek Hedvig: Madártánc-Birddance-LOGO-Névjegyem

kotaszekh@gmail.com

Hedvig Kotaszek

www.kotaszekhedvig.5mp.eu

www.muszkikado.hu +36305461687

1032 Bp. Sarmarcou.57. Flóriánnaí

Kotaszek Hedvig: Matematika tankönyveim-Mathematics school book

ABC

Kotaszek Hedvig

Álom

Ölembe hulló kezembe veszlek,
megérint, átkarol, álmodj velem!
Márványos este, olvad a testre,
hulló fényekkel álmodó este,
ábrándos álmom álmodd velem.

Kotaszek Hedvig

Az én dalom

Hajlok a szélbe: nádbatörten
Ünnepi zúgással légy velem!
Szerelem hangom felfut az éjbe
Néma sikoltás énekem.

Dobbanó karod vállamra ejted
Minden a Lét még! Kergeted.
Álom az érzés: megpihensz benne
Lángod az éjbe fekteted.

Kotaszek Hedvig

Az én dalom

Hajlok a szélbe: nádbatörten
Ünnepi zúgással légy velem!
Szerelem hangom felfut az éjbe
Néma sikoltás énekem.

Dobbanó karod vállamra ejted
Minden a Lét még! Kergeted.
Álom az érzés: megpihensz benne
Lángod az éjbe fekteted.

Kotaszek Hedvig
Fátyolos, szép nevetésedért...

Érzések kapzsi arca nézett felém
Szobám ködrácsain át
És szállt a füst, egyre lejjebb szállt
Szememben ott nevetett minden nevetésed
És hajamban, hajad illata lengett
Mint bús rácsokon leng az ember.

Éreztem, szimfónia zeng minden ujjamban
És nem tudtam, hogy kint a fény zenél
Míg itt bent dobol a köd.
Nem ismertelek, mert nem ismerlek soha
Ha kibújsz fátyolos pilláim alól
Egy boldog könnyecsepp mosolyért,
És válladon komoran táncol
Egy szebb énelet mosolyom
A kacagó ismeretlenért.
Elbújtam vizes párnáid alá
Könnyes életlátásodba rejtve
És boldog voltam, boldog volt a gyermek.

...de mellemre neheztedek a rémek
Jaj egy kéztől, csak egy kéztől féltem
Hogy nyirkos halott kéz szorít
Hozzám ér és összeomlik minden.

Féltem, leejted válladról a szívem.

Kotaszek Hedvig
A Napot úgysem éred el

Nyújtózkodsz.
Kezeddel haza mutatsz.
Lehet, hogy idegenben
találsz Anyádra,
ha haza érkezel.

Nyújtózkodsz.
Átlépsz a hideg szellemeink,
átlátszó szívedbe valahol
beleléptek.
Üresen kong a hideg
folyosója.

Megtéptek a bátrak.
Lehajtott fejedek
éjkoszorú zörög
a nedves esti fényben
kértek
hosszúfarkú
sellőlányok
zöld uszályú rémek:

A szív dobogóin most
följebb lép egy ének.

Kotaszek Hedvig
A Szívem ez a mélység

A sötétben elém áll egy tompafényű ablak.
Sötét tornyú, csillogó mélység: a Szívem.
S aki megáll előtte benevet..
Durva kezek tépik szét a függönyt.

És megdöbben arcukon a mosoly,
Halálhozó fáradt szívem zenél.
Ott benn, homályos ablak mögött,
egy fáradt élet haláltánca kél.

Kínlódó, nyers, fiatal élet,
Nagy erővel egyet-egyet dobban.
Utolsó szál gyertyavilágom
A hideg szélben némán ellobban.

Kotaszek Hedvig
Az utolsó madár

Anyám vagy, mert születtem,
mert száz lépésem visz
egy lépésed felé
és mindig oda érek,
ahol te vagy.
mert te vagy itt a
város fényeiben.
minden utcán a
te régi emléked
kísért.

De hallgasd: lágy
dallamos hangon
téged énekelnek
a madarak:
s téged énekelt
idegen, kék nyelven
az utolsó madár.

anyám leszel, mert
bennem élsz örökre,
mert névtelenül is
te rendezed újra soraimat.
Nézd, mint válik le
ujjamról
a lét ezer cseppje:
mint színes hallgatás,
hull cseppenként
tisztá ablakunkra
a mosolygó újraszébbülés.

most könnyed mosolygás
vidít egy percig,
aztán nehéz, lila
orgonát fúj utunkba
a szél:

s mint apró cseppeit
a lét kibomlott sugarának,
fújom eltűnt éveim
nehéz sóhajával
kezedre,
ez apró kék virágokat.

Ázott virágok köszöntését
kapta fel a szellő:
köszönő illatukat
viszi pazarló, könnyelmű
útra.
S a megtört szárak
többé nem nyitják meg
illatozó kelyhük
mély rózsás illatát
szívednek.

Kibomlott éjjeli illattal
szívembe álmodnak
ibolyáid
amint megkapó illatuk
hódítva egy madárra
száll..
..ez lesz az utolsó madár.

Kotaszek Hedvig
Ady szekérnótái 1.

Piros az utunk, égve fázik,
Szalad a szekér, szalad!
Tova viszi rohanva az elmúlt
A kihúlt, halott csókokat.

Szalad az utunk, félve fázik
Szekérnóta ránk vöröslik...
Értünk folyt vére, érte vágyunk!
Rohan a szekér, s fénye megtörik.

Istenünk vélünk messze elér.
Viszi húlt vérű kedvesét.
Lobogva eszméje ránk szakad,
Ledönti, dönti a Rőzse-falat.

Még felordít halott, szép szava,
Rekedtes, csúnya, Isten-dala..
Elérve fáradtan segít fel: Kacag.
S dicséri az Urat, fákat, múltakat.

Kotaszek Hedvig
Aki nekem kedves...

Váratlanul jött nagyon
Álmomban egy édes kép.
Sokáig vártam hiába
Drága arcát, érkezését.

Eddig sokszor sírtam,
Furcsa: de fájt a szívem.
S ma éjszaka boldog voltam.
Ám volt, és most megint nincsen.

Álom volt az arca.
Csak sejtés, tűnő árny.
Fukar volt Drága Anyám.
Ő nem szeret, nem lát.

Ám ha este beszél a fény,
S nagyon Rá gondolok,
Egy sejtés suhan át,
Halk szobám, ablakodon.

És akkor tudom, érzem,
Itt van, eljött az álmom!
Hogy ilyen volt, Ő van itt.
S tovatűnik, hiába várom.

Egy drága, szelíd kisfiú
A mindene, az álma.
Őt szereti, csókolja sokszor,
S én vagyok megint az árva.

Még régen, mikor közöny volt minden,
Mentem hivatlanul elébe.
Fényképezték mosolygó arcát
S én belenéztem zöld szemébe.

Ha Ő hív fel, semmit nem tudok.

Elfelejttem. Fáradt szememet
Lehunyorom. Sírok. Meghalok.
És nem tudok, nem felelek.

Kotaszek Hedvig

Álmodó

Aludj, álmodj
mesevárost,
ezerszép füvet varázsolj
Anyukának.

Ringat a dal
vígy magaddal
csónakázzunk ezüsthabbal,
fényvirágon.

Aludj, álmodj
csudavárón
s reggelre egy meseszánon
haza szánkázz
Anyukához,

-ha mégsem vihetnél magaddal!-

Kotaszek Hedvig
Álmodban

Beleszagolok-
csöppnyi nevetésed
ibolyavirágba mártva.

Illatod magamból bontogatod.

A szívverésemet hallgatom
puha-párnás tájadon
s álmodban
a szavaimon már beszélsz.

Kotaszek Hedvig

Álom

Ölembe hulló kezembe veszlek,
megérint, átkarol, álmodj velem!
Márványos este, olvad a testre,
hulló fényekkel álmodó este,
ábrándos álmod álmodd velem.

Kotaszek Hedvig: Álom az Élet 1.

Kotaszek Hedvig
Arcraborulva

Ma ezüst, múló gondolatok szökelltek
Lassan rügyező régi, kedves hegyemből,
S szemében gondolkozva csillogott
Egy fémtestű hideg ember első lépése.
Lépett., anyám háza fölé felhő szállt,
S leghosszabb dalom remegett felette,
/Aznap sötét esőt könnyezett az eltakart
arcú ég/
Lépett, s hideg lámpák buktak elő
Félve takargatott szíve mélyéről.
Lépett, s acélhegyű fényét utoljára láttam,
Míg kegyetlen, gúnyos mosolyok
Nem térdelnek felettem az égen
Arcraborulva.

Kotaszek Hedvig

Amikor 1.

Amikor ezüst fény hajadra száll
és sejtelmes csillag küldi dalát,
amikor tünékeny álom hozzád beszél:
két kezed lassan a kezemhez ér.

Amikor ezüst láng körbeölel
és már semmi sem választhat többé el,
amikor dallal kezdődik minden perc:
szemeddel lassan átölelsz.

Amikor ezüst hang körbeölel
és többé nem visz tőlem semmi el,
amikor a perc és óra mindent jelent:
halálos álomba hullok veled.

Kotaszek Hedvig

Amikor 2.

amikor
a pillanat örök, sejtelmes
nászba kap

amikor
fényezüst hívásod örökre
megmarad

amikor
nem hagylak örökbe
sohamár

amikor
tükör lelkedben meglátod
lelkemet

amikor
hóezüst fénylepel
rád borul

amikor
mégegyszer meglátlak
valahol

amikor
sötétbe vesztelek
örökre

amikor
elvesztesz. Örökre
szeretlek

Kotaszek Hedvig

Anyaság

„Úzött szűz-vadak néztek így rám:
Ha biztos fészükbe értek:
Amint suhogó, lágy levegőneszben
Ajkamra fiam szeme téved.”

„Láttam”
Az idegen éjszaka ott feküdt lábainál.
És kezére porfelhőt vont a táj.
Saját szülővárosa dobta ki magából,
Hogy őt szeresse meg idegen Anyánk.

„Láttam”
Ahogy csillagbokrokat tépett le az égről,
s egy piciny csillag is leesett.
Azóta már benne él a csillag:
A magasban szikrázó dalokat énekel.

„Láttam”
Liliomokat szántott anyja szoknyáján keze
S hajába illatos csillagbokrokat fűzött:
Járása után igazodott lába:
Álmos asszonya, szemébe virradatot úzött.

„Úzött szűz-vadak néztek így rám:
Ha biztos fészükbe értek,
Amint suhogó, lágy levegőneszben
Szememre fiam szeme téved.”

„Láttad:
Halk asszonyos Jaj volt, rövid szavam
S nem fáj másnak az életem!
De új Életem, útban a fény felé
Engem is a fény felé emel!”

„Láttad:
Bölcsőmben ott ringott minden gyermeki báj
S az anya szíve dalolt!

Új végtelent fedeztek fel a kozmoszok
S új csapattal röppentek fel az űrhajók!”

„Láttad:
Asszonyos életem szívta fehér szája
S két keze már akkor ölelt.
S követte minden-minden léptem
Komoly kis önző gyermekélete.”

„Láttad:
Fájó szíve hófehér arcomra simult
S szerelmesfájón ölelte át kezem.
Szürke dallamos éjszakákon
Mesélte fiam az életem.”

„Láttad:
Halk asszonyos Jaj volt, rövid szavam
S nem fájt másnak az életem!
De új Életem, útban a fény felé
Engem is a fény felé emel.”

Kotaszek Hedvig
Anya lettem

Itt vadon nőttem.

-szerelmes gyermeknek
hívhatsz

Anya lettem.

Kertünkben termettem.

Gyümölcsöző ágból
új oltást metszettem.

-szép szerelmes gyermek,
hívhatsz-

Anya lettem.

Kotaszek Hedvig

Anyu

Szép volt, de most öreg, fáradt.
Nem érti hová néz mindig a lánya
Hajnali alkonyokon.

Napsütéses a szobám, s az ő szobája
Hol lepihen, ha nagyon fáradt
Meggyötört szíve.

Már nem érti, tudja, gondolatom
S csodálkozik miért szomorú dalom
Ha ágyamba fekszem.

Szép volt, ma sokat fáj a feje
Ráncos, és csontos keze
Mosóporszagú.

Tudja, hogy modern világ van
De nem mos, sikál a lánya,
Csillagokat gyűjt.

Hóhullámok gyötrik éjjel
Testén viháncolnak kéjjel
Szarvas ördögök.

A napsütésben szálldosó házban
Két szoba, már nagyon távol van
Egy mástól, szívüktől.

Kotaszek Hedvig
Árulás

Elárullak:

hazug kristályok
szerelmünkön az álmok
köröskörül sáros már a rét,
valami hazug kéz még most is simogat.

Rázz meg inkább.

Tépd a ruhám, karcold fel sebem,
üresebb bizonyítékok úgysem lehet
tehetetlen haragomnál.

Követelem:

lépteim hozzád mért hosszát,
bizonytalan fél-mosolyom nyomát
arcodon.

Árulóddá tett a nyugalom!

Kotaszek Hedvig
Árny

Szabad a madár
és ketrecre száll
repül a fény
útjába állsz..

Egy pillanatra
fény borul arcodra.

Kezeid sötét takarja.

Szerelem csillaga
jöttödet akarja.

Kotaszek Hedvig

Bújócska

Ne bújj el Kicsi: reszkető éjjel
Ibolyatinta folyt szerteszéjjel
Sápadt arcodon csillogó csoda.

Ne bújj el Kicsi: hallgató éjjel
Ibolyatinta folyt szerteszéjjel
Varázs fényekkel álmodó szoba.

Villanó szirtek, szenvedő szüzek
Kéken világít árnya a tűznek
Hallgató árnyékok átölelem.

Kotaszek Hedvig
Buano sera Michelangelo

Fehér, lágyan habzó kristályhegy
Remeg
Formáló szemed árnyképeiben
Ködben villózik kedveseid arca
/”Már a te arcod is”/
És minden munkás rád köszönt,
Fa a modr: Vigyázz magadra
Barátom.

/”Ott a Carrara-i bányák mélyén”/
Szilánkos, kénköves erők összefagynak
És olvadnak vésőd keze nyomán,
Se Dio l’ vora.
Szerelmes, vékony, szűz feleség
Játszik szobrokat szívedben
S formálja, irányítja két karod.
/kis Contessina/

/”Már tiéd ő, mert akarod.”/
S a legmélyebbről valahol
Felbukkan egy hideg márványalak
S dobol, lüktet szemed minden csillaga.
Pattogzanak, vésnek ezek a csillagok
Se Dio l’ vora
Szálló márványköd takar el
Unalmas szemeink előtt.
Neked márványt szikrázik a szemed:
És véső nyomán alakul át arcod:
Tested szoborban támad újra fel
MERT
A te szerelmed egy újrateemtés.
/caro-mia/

Kotaszek Hedvig
Csak egy mondat,
de versben végtelen:
Légy boldog Kedvesem!

1.

De boldog a madár, mert repül?
nem

az égverés önkéntelenül
tovafut természetében
és nem futja a Szárnyalás
örömében a boldogságig.

A Boldogságban:

életre lelni, feltalálni
amit valaki hátrahagyott,
s újra tenni valamit:
Nagyon-Nagyot!

Bár ez elérhető roppant trónuson
ott térdel minden kicsi tárgy
mely téged létrehozott, mely
-emberre vált-
ez a sok parányi, pici tárgy.

2.

A tenyeredben zárt utak
vezetnek
valami ismeretlen életig:

hogy túlremeg egy csöpp bogár
keményhátú páncélján
ez a ritmus
ha kezedre száll
egy csöpp bogár.

Nyisd ki tenyered!
ez a csöpp bogár beleszállt.
Engedd el!

Látod a boldogság
ez a csöpp bogár,
mely önkéntelenül kezedre szállt
s te kerested
nem lelted
nem tudtad
szerelmed.

/tenyered őrizte egy percig./

Kotaszek Hedvig

Csak vártam

Csak vártam az éjjelt
elhozta emléked.
Csak vártam a hajnalt
karodba takartam,
csillagos arcomat
Neked megmutattam.

Kotaszek Hedvig
Dal

Szépségemet ne ejtsd ki csak halkán
érezd, ha igaz van a dalban,
ne forogj mámor-hegedűre!

Kotaszek Hedvig
De elmondhatom-e?

Elmondanám..
ugye tudod?
ugye várod?
de hisz már tudod,
hogy mit mondanék.
-Talán nem is szólnék.-

Ijedt, félszeg
várással
indulnék feléd
mikor
hajnal védi a kora lombokat.
-Talán nem is mennék.-

Eléd futnak
könnyű léptű
hajnalok
tiltott csodák,
mert
hajnalba rakja át
örök álmaim az este..

Kotaszek Hedvig
Diadém és Hála

Ígértél
minden némaságod
diadém
egy-egy aranyfátyol
szűz és lehajtott fejemen

Nem sírok
Vedd a némaságom
Nézlek
és aranyat váltok
percnyi látásodért

csak egyedül legyél!

feloldoz rabságod
nem köt már az átok
szüntelen adósom
sem
lehetsz
soha
többé.

Megszűnt az
Adósság
Halálán a
hála
Hol szerelem
nincsen
Rongyos ott
a Hála

Tegyünk Diadémot barna lány hajába
Száz ki puha csókkal csókoljunk ajkára.
Bújtassuk aranyba, ezüstoffátolt rája
S ne kérdjük örökre: de mi ezért a hála?

Kotaszek Hedvig
Egyedül

Maradok magamban
életet magamnak hordozok
egyedül.
E szűk körön belül néha
már ketten sem férünk.

Kotaszek Hedvig
Egymás mellett kisgyermek karok

Kis kereszték feküdtek az éjben
Egymás mellett kisgyermek karok,
Kitárva mondták, hogy nem akarom!
S a halál elvette a sok nemet, s az igent.
Egy sírgödörben egy gyermek megpihent.
Sok vágy, sok Élet fért meg ott, kis helyen.
Fehér márványra borult szomorú fűzesek.

Márvány életre borult a csonka Hold.
Kis élete mily rövid, mily konok volt.
Mégis hiába mondta, hogy nem akarom!
Pici, lázas ajkuk kínlódva együtt szól.
Meghajolnak a fák kis hangjuk súlyától.
S a néma sírokra fekete Anyák borulnak.
S drága, gyémánt könnyeik egyre hullnak.

Tompa zuhanással dobban a sok göröngy.
Segít elfeledni azt, aki elköltözött.
Hullnak, egyre a tompa, rossz kövek.
Temet, egyre temet, a kis szívek börtöne.
Keresztjei ölében egy boldog gyermekarc
Mosolyog. S csak anyját, mást nem akar.
Az én Büszke Anyám is egy sírra borul..

Kotaszek Hedvig
Egy sárga szegfű álma

„Az én szeretőm mindig elhagy.
Van egy ma, és volt egy tegnap.
S kacagva, zokogva elrohan.”

Szelíd kertem kékes virága
Először mindig téged látlak.
Szúrós kis szemeid megcsókolom.

Miért nőttél kertemben egyedül
Sárga virágporos szegfű?
-A szél szeretője leszek!-

Miért nem fehérek szirmaid?
Hisz nincsenek neked álmaid!
-Egy szürke felleg az álmom.-

Nézd szegfű, jön már a felleg!
Álmodjon hát márványkelyhed.
-Szirmaim az esőt várják!-

S a gazdád egyre miért zokog,
Álmában egy virágot csókol?
-Mert a szája jéghideg!-

Rég nem csókolta már senki
Csak a hideg szél öleli
Eső simogatja arcát.

Kotaszek Hedvig

Eltűnt csókjában egy virág illata mámorít

Szelíd Anyám hiába kérsz
Hiába lesz sötét hajad
Lányod egyre menni akar.
Sok fázós hideg hajnalon sírt.
Már elfogyott minden virága.

Homályos álmokon átfutott
Vizes, zöld mezőkön járt.
S tőle minden Kedves elszállt,
De harmatos pillákkal ébred.
Kezében tart egy szál virágot.

Csak ül-ül a fehér ágyban
Kezében egy szál virág.
Szava némultan felkiált!
S újra álmodni kezd
Haldokló jegenyékről.

A jegenyék gyászpompáján
Zeng egy érces kis harang
S Ő leteszi virágját halkan
Sikolya porba fúl.
S eltűnt kezéből a virág:
S eltűnt csókjában, a virág
Illata mámorít.

S Ő fut, szalad, rohan a réten
Zord álomszellő fújdogál
Megbotlik és siet tovább.
Hirtelen egy virágot lát.
Meglátja Édesanyja arcát.

Büszke gyászpompás virág volt
Jegenyék tövében termett
S csak most érzi, hogy mi az Élet:
Anyám szívében érez Ő.
Gyémánt könnyei hullnak rá.

Kotaszek Hedvig
Ez a gyermek

Csak ez a gyermek
lett a Minden
Hulló virágom
sárba fröccsent
s ez a gyermek
Napba mártva
emelt fel az Ágyba
Tisztán.
Világosan. Virágosan.
Koszorúsan.

Kotaszek Hedvig
Édesanyám üzent

Égiekhez érő érzelem.
Csillagporral csiszolt két kezem.
Hangod bársonyára most ráhajtom fejem.

Kotaszek Hedvig
Életeink

Azt hittem, hogy nem szeretlek,
S sápadt arcod már az én arcom is.
Életeink dobálva valahol
fenn maradtak:
s szárazra vetett testünk
kínlódik már csak itt.

Azt hittem, már nem szeretlek.
S megdobbanó kezeid elhozták
amire régóta várok.
S karodba hajló lány
hajammal fonlak örökké
magam köré már.

Én hittem, hogy már nem szeretlek.
S őrzöngő homály vet karjaidba
minden halk szavam után
Lábaink már csak egymás felé
léphetnek immár
örökké, amíg élünk.

Kotaszek Hedvig

Érintés

Pillangó szárnyad felhőkbe mártva
Fürdik az éjben lilasötétben
Homályos hajnal nagyokat hallgat
megkerül sután-fénylő napsugár.

Égzengés vára fekete vágyad
Fürdik az éjben lilasötétben
Reszkető hajnal nagyokat hallgat
simogasd sután-fénylő napsugár.

Szivárványhártya lebegő ágyam
Fürdik az éjben lilasötétben
Zokogó hajnal nagyokat hallgat
ázottan sután-fénylő napsugár.

Hallgatás vára, fekete fáklya
Fürdik az éjben lilasötétben
Lobogó hajnal nagyokat hallgat
Megérint sután-fénylő napsugár.

Lebegő lélek megérint érzem
Fürdöm az éjben lilasötétben
Szikrázó hajnal nagyokat hallgat
Szerelmes sután-fénylő napsugár.

Kotaszek Hedvig: Hallgatás

Kotaszek Hedvig
Fák

Széppé szelídült szemed.
Simogatásommal
egybeolvadtan
ölekeztek a fák.

Kotaszek Hedvig
érted...

Szitkok az éjben
szájamba téptek
Elhagylak.
egyedül érted
igaz a vétek.

Szeretlek

téged mérnek
siető léptek
arcod az éjben
vállamra térdel

Egyedül érted igaz a vétek.

Szeretlek

Téged nyit az éjjel.
Titkok kapujába
emelkedem érted

Miért nem érted?

Kotaszek Hedvig
Fátyolos, szép nevetésedért...

Érzések kapzsi arca nézett felém
Szobám ködrácsain át
És szállt a füst, egyre lejjebb szállt
Szememben ott nevetett minden nevetésed
És hajamban, hajad illata lengett
Mint bús rácsokon leng az ember.

Éreztem, szimfónia zeng minden ujjamban
És nem tudtam, hogy kint a fény zenél
Míg itt bent dobol a köd.
Nem ismertelek, mert nem ismerlek soha
Ha kibújsz fátyolos pilláim alól
Egy boldog könnycsepp mosolyért,
És válladon komoran táncol
Egy szebb énelet mosolyom
A kacagó ismeretlenért.
Elbújtam vizes párnáid alá
Könnyes életlátásodba rejtve
És boldog voltam, boldog volt a gyermek.

..de mellemre neheztedek a rémek
Jaj egy kéztől, csak egy kéztől féltem
Hogy nyirkos halott két szorít
Hozzám ér és összeomlik minden.

Féltem, leejted válladról a szívem.

Kotaszek Hedvig: Eltáncolom neked

Kotaszek Hedvig
Félelem

A te szád csak halkán elsuttogja
a te kezéd soha meg nem unja.
A te hangod, hangomba bújva..
többé nem mondhatod el újra.
Hiányod egyre szélesebb
már beborít a végzeted.
Kísér fekete félelem.

Kotaszek Hedvig
Fulladás előtt

Fulladás előtti végveszély
kiált karjaim merész
tempózásáért.
Csak úszni, úszni jó sereg
még távol a part
még távol vagy velem.

Már fáradok.
már csak a Hold remegését
figyelem a vízen,
nyomomban liheg
valami hosszan tartó szél.
Még mellém bújhatsz
ha utolérsz!

Elalszom.
Döntögeti az alvó fényeket
lélegzetem.
mikor érkezel?
Már vár, remeg ez az ágy:
elmélkedik az első öleléseden.

Kotaszek Hedvig
Giza és a Hattyú

Ezüst vénasszony ült a homályban..
..s azt hittem, hogy ifjú lány!
Kecses nyakát egy hattyú fonta
éppen át, s daloltak.
Víztükrök ragyogtak minden láncszemében
a meg-megcsillantak kincsei
halovány riadt hattyúszemében.

..a szegények ijedten véznán álltak
a parton, s lábukra jégcipő fagyott.
És némán rebbent meg a válluk
ahogy a hattyúk büszkén a mába
úsztak el.
s a kislány egy hosszú hajtömeg
csupán, s gödrös arcán a mosoly felragyog-
Némán Vádlón néznek a komor
Nagyok. S ő még kiált: a hattyú ott repül!

A székben a nő csendben hátradúl
Utoljára játszik még egyet gyöngysora.

Kotaszek Hedvig

Gúny 1.

Valami nagy vagyok
valahol lány vagyok
nem tudom ki vagyok.

Legyek a keretben
szabályos háromszög,
vagy sík mezőn messzire
tekintő látószög?

Legyek kerek labda,
érezzem rúgásra
a Teret mennyire lehet
tágítani?

Azóta is vagyok
valahogy megvagyok.
Már túl kicsi vagyok
megesznek a nagyok,

megszűntem valahogy..

/hál' Istennek!/

Kotaszek Hedvig
Gúny 2.

Vonhatod a fátylad.
Sűrű szíved mellett
kint már sokan jártak.

Hullanak tiszta seszínű vén vizek:
Csókolnálak,
de tudom, kirázna a hideg.
Odaadom hát magam
földhöz ér a talpam,
az ajkam
szellők medencéje.

Csókjaimon hullám
a szeretőm villám
tüzes istennyila..
Nincs valami hiba
a Teremtésben?

Kotaszek Hedvig
Gyász

Hangod hárfáján hólepte
szirtek ülnek:

A csilingelő szél
meddig kísért még,
szellem magányára
ráborul az ég,
gyászfeketén.

Szíved barlangján színjátzó,
átlátszó üveg:

A csilingelő szél
meddig kísért még
szellem magányára
ráborul az ég,
gyászfeketén.

Kotaszek Hedvig: Ángyika

Kotaszek Hedvig

Ha feleséged sem leszek

Leszek ébresztgető
csókcsillagos hajnal
leszek altatgató:
hosszú lágy hajammal
gyöngyös jó takaró.

Leszek hajnal
ködbebújó arccal
körúti harmattal
leány-mutogató,
s helyetted és neked
Boldogság-kutató.

Ha feleséged sem leszek

leszek látogató:
szomorú percekben
bajod-simítgató

Ha feleséged sem leszek, akkor minden leszek!

Kotaszek Hedvig Hallgatás

Csillagszemű

Csillagot néz rám a szemed.
Mégmászta már az este a hegyek zugát
s most készíti a holnapot.
Ráakasztja a vékony Hold
minden kincsét a holnapnak
fürtös ujjaimra

majd megsimogatom az arcod..

Kezem nyomán rádpihen az
ébredő hajnal
s az este arcodon felejtí a csillagokat.

Ő megjelent

Kedves kezedre ráesett egy pók eltépett fátyla
s a mennyezetről, mint halk
citera zümmögött le a legyek
ősz végi dala.
Ma párnákká nőtt a hegyek lánca
s pihenni vittek szemeim
egy messze völgy nyomába.
Az úton kerék jaldult
be a sárba,
döccent s itt hagyta nyomát utoljára.

Merre keressem lépteid?

Futottam...
reccsenő bokrok mélyére néztem:
visszatartott egy-egy virágos ág,
ujjamra tűztem minden cseppnyi jóért
a fölserkenő balzsamot,
s piros cukorként kaptam le

egy csipkebogyót az ajkadról.
Percekbe bújtattam kedvemet,
egy-egy levélre ráírtam nevedet,
hogy a kereső sugár is
rádcsodáljon.
Pillanat hozta jószagú széllel
hátamra égtek a csillagok:

-Fenn is a nyomodban járok.-

Mindig vártam, hogy itt legyél,
s ha összezörrentett kinn a szél
két pehelylő ágat:
Karomba olvadt friss tavaszt
pergetett rám a Nap:

-Havat sodor a szél.-

Hallgatás

-Elhallgattam-
a szürke fákat szépítéd reggelente.
Friss tompa lantoddá fújja a szél
szétdobott szirmait.
Hadd nézzék ajkamra
idegen csókok büszke fényét,
s hidd te is, hogy a tiéd vagyok,
ha rebbenő szemem tavába mélyedsz.
De kék vadvirág nyílik ágyamon
s részegítő cseppekben ölel máshoz az éjjel.

- Énekelek –

Ezentúl én rakom az ágat a fákra fel
s viszem a fákat könnyű táncos lépttel
a hegyre.

Könnyű friss tűvel szántom át a rétet
a kalászkok tövébe kenyeret rejtek,
s a fákra dobom majd
kedves fiam első sírását.

Képpé fújom benned az első napot,
s verssé írom rólad az első szót:
de fenn is veled futok mámoros
új napok elé!

Megszedem a fákat kökényvirággal,
s alájuk hajlok, barna törzs leszek.
Leszedem rólad ezüstruhádat,
- a Napba merítem kezem. –
Völgybe hajtom a fejem,
hajamra madarak szállnak, repdenek:
Napot csókol a kezem rájuk.

...már pihenni vágyom,
köd ül a vállamon
s alám merül az éj.

Öledben elveszett az este.

/folyt./

Kotaszek Hedvig: Madártánc-Birddance

Hallgatás

/folytatás/

Eltáncolom Neked

Szeretnék mindent kidalolni,
de mély kútba hullt árnyakat merít karom.
Ruhámon tengerek úsznak
/lenn lebegnek mélyhabok/,
arcomon köddé fénylett az első mosoly:
 megéreztelek.

Köveket térdelt meg a lábam,
kemény, vezeklő utat jártam
 utánad.

Utamon elgömbült a hajnal
és este lett minden dél után.
Dalommal körbeszórtam a Földet
és szemembe zártam a fényeket.

Minden virágnyonon ott hagytam a kezem
minden szíromra illatokat mertem
minden titokra ráleheltem:
most táncomra elhallgat a szél.

-Látod mosolygok-
táncomra megperdül a rét
hozzám hajlik az ég:
tóba süllyedt önfeledt zúgással
rázza szét a világ csurranó gyöngyeit.
Táncomba gördülnek a táncok.

Dalommal körbeszórtam a Földet
És szemembe zártam a fényeket.

A Csillagszemű

-Csillagot néz rám a szemed-

Megmászta már az este a hegyek zugát

s most készíti a holnapot.
ráakasztja vékony ujjamra a Hold
öreg kincseit.

Megsimogatom az arcod,
kezem nyomán rádpihen a hajnal.
Rajtad felejtí a csillagokat.

Kotaszek Hedvig
...ha ujjaimhoz érsz

Furcsa virágot szakít ki
belőlem az éj.
ködbe szántott ujjak
sikítása
veri fel az elpihent estét.
Hajnal van,
hajnala szívedig érő
vad meséknek:
gyermekszavak naiv neszének
simogatása fáj a szívemen.

Lennék újra gyerek...
hogy kézenfogd és vezesd
 e hozzád vezető
keskeny pallón most
meginzó Hitedet
bennem.

Nyújtsd játékos ujjaid,
átszeljük karunkkal
a templomtornyok csúcsait,
s a végtelenbe nyíló
semmivirág szirmain
egymáshoz közelítünk.

Tavasvirágos réten
kószál bennem
a megújult öröm hangodra.
Testem belefúrom
abba
 ami téged jelent
a Csendben
és a kiáltásban:
a vízben és a borban
a mámor lefüggönyözött
már hajnali álompirulásán
keresztül.

Kotaszek Hedvig
Hallgat most minden

Hallgatnak a lenyúló lila fürtök a fán
Riadtan megrebben sok drága kék madár
Félig nyílt szemükben már búcsúzik az élet
Most hallgass...hallgat most minden ének.

Sárga aranyeső hullt a szelíd fákra
Könnyező emberi szemek virága.
Cseppennek, rebbennek, hajamba szállnak
Sárga ajkai egy eljövendő nyárnak.

Életemen míg szemeiddel látok,
Öledbe hívnak, tartanak hús láncok.
Hallgatnak az elhalt, lombosodó évek.
Most hallgass te is,... hallgat most minden ének.

Nézd... elballagó perceit az árnyak,
...mint sokasodnak ráncai anyádnak.
Hallgass... s az árnyak fényleni kezdenek
S meglátod, megfogja anyád is kezedet.

Ilyenkor szerelmessé ölelik a barna fák
Benned... életed elsuhanó nyarát.
S mint préselt illata a sárgának,
Néz vissza rád, alvó szeme, egy nyárnak.

Tavaszi ibolyákat csókol szemedre a hajnal
S szőke szálú selyemmé édesedik hajad.
Válladon, dalom citerázza az élet.
...most aludj... alszik már minden ének.

Kotaszek Hedvig

Halott Csók

/Ady emlékére/

Hívös száján a mindenség ég,
Hatalmas, sugárzó Istenség.
Férfi dac, magyar gőg, az enyém,
Fekete-fehér, halott szemén.

Nem száll alá a felvert por,
Körülötte zeng-zúg, zakatol.
Benne él ma a csóksugár,
A Fenyőfa szálú minden lány.

Élet ott soha meg nem hajolt.
Szikrázott, győzött, és eldalolt!
Verdes a szürke, homályos ég:
S Ő ma is megáldja kedvesét.

Álomba dőlve, vágya Vár.
Álszom, s Ő bocsátva, csókot ad.
Halott csókok szállnak az éjben,
S elfolyik értem kék vére.

Kotaszek Hedvig: Ady Endre, Piros-fekete glóriával...

Kotaszek Hedvig
Hang és írás

Kezed az Ő kezébe illik
vágyból szőtt ruhája illik Rád.

Rám szakadt az égbolt
összetört világom!
Védtelessé tettél,
Jaj, de megsebeztél!

Tenyeredbe simuló szerelmem
becéz...

Kotaszek Hedvig
Hangod

Halálba hulló
hósirom hangod
elveszett.
Hiányod fájón
kergetem.

Kotaszek Hedvig
Hárfa-szó

Hallottam hangod: hárfa a szélben,
Szellem-virágod megérintett.
Fényzuhatagban: öleltél Napban,
Szellem-világod eltérített.

Kotaszek Hedvig

Hattyúzó

Hattyúzó, halk csobbanás
csak, s életem életed vizébe
van már örökre eltemetve.
mély tengeri festett szemek
szemeznek idegeim fehér
feszülő vitorlás rendszerén,
s mint a villás szélbe: kapaszkodom
mély ráncos szoknyád lágy ölébe.

Vajon megmaradsz-e nekem...

ideges rezgő érintkezés csak,
s szemünk vibrálva összeremeg
ha egy-egy suttogó délután
elénk kerül a habzó és vad
bizonytalanság szürke köpenyén:
s már ebben sem merünk hinni.

Daloló óceánok mélye egyesült
így, egymást kíméletlen milliónyi évben,
régi ősremegésében a földnek,
s halni vágyó régi énünk
kiált így, ha megbánta már

hogyan halni kész...

Kotaszek Hedvig: Kristálygyermek

Kotaszek Hedvig
Holdjáték

Az árnyba hív az este

-Jöjj örök kezembe veszlek
hív az este:
este.

Megdobban a hegyek

éjörök mozdulása,
a hegy fáin örök csintalan
ott kergetőzik már a Nap
-zenére hív a tánc-
táncol a reggel:
reggel.

Fény borul az árnydomború

Önmegmutatásra

/ha egy szoborra fény esik

olyan csak, mint

fényképen az ember

elrugaszkodása:

mint egy szerelem eltorzulása

az arcomon/

-Jöjj, örök kezembe veszlek
hív az este:
este.

Kotaszek Hedvig
Holnap érkezem

Holnap mámorban érkezem.
Szidva dalolva vétkezem.
Dús balladák homálya:
A feneketlen ma szája:
Holnap mámorban érkezem.

Színes hajam, színes szívem van.
Két szeretőm még senki tegnap:
Holnap már Valaki kísér!
Mit nekem száz, ezer, fillér!
Színes hajam, színes szívem van.

Boldog talaj, érez, ha lépek!
Sokféle arcú látomás képem.
Országom híves dobbanása,
Szívemnek érzem, hogy a mása.
Boldog talaj, olvad, ha lépek.

Holnap fénytelen közlője: jövök!
Szemben egy hang sikolt, bömböl...
Ne...! Futva, sírva ráncigál... .
Úgy van. csak tombolj és imádj!
Holnap fénytelen közlője: jövök.

Kotaszek Hedvig
Homály

A nevem egy züllött betű-név,
arcomra nappal gyermek se néz.

Marad a homály, marad a csend,
marad az egyedül, az idebent.

Mégis
nem vágyom soha pirkadásra,
nem vágytam így még semmi másra,
egy ölelésre, egy tiszta ágyra,
nem vágyom soha semmi másra.

Marad a homály
marad a csend,
marad az egyedül
maradok lent.

Csak képzelitek, hogy lent és fönt
olyan különbség, oly öröm.

Viszonyzó minden, a két szó: Most-Soha!
A Halál az Élet viszonya.

Kotaszek Hedvig Homályzöldben

Izzik a kéken úszó csillagok
képe szívem felett, arcomon.
Hóben ringó félhomály
ölel karjaim szorításában:
náthásan csókoló szemeim
megtörnek a bujdokló fényben,
mely utadat, mint húségem
tisztá fénye záporozza.

Mondd kedves:

jegenyék szorító hűvös
arcára, ha hajtom magam,
mondd láttál-e már?

...akkor

térdig süppedő hóban
jártam szívem nyarának
emlékeiben
Láttál születni anyám arca előtt,
amint kínokat osztottam
apró ujjaimmal?
Látod, így osztod most rám
zengő húrokat tépő ujjaddal
hűvös áramát halálodnak.

Tudod, mohos kesergés
szikrázza múló percekként
pazarló pontjait létünknek.

Öleljük hát semmivé
foszló perceit az árnyak,
mely szívünkbe oly régóta
idegen világot rejtett,
mélyen fekvő homlokunk
fehérvilágos rejtjelébe.
Hozzáérjek, hűvös homlokodba
rejtett gondok zugának
mélységeihez, ujjammal?
Ó ne, hisz

lecsókolod rózsaszín körmöm
félhomályából a holdat is.

Ezentúl hát sötétben leszünk.

Kotaszek Hedvig
Hópihe-puha hó

ha hullana a
hócsatadúlt
réten a
hópihe-puha hó,
szerelmesem megpihenne
hópihe-puha hó
hullana a
hócsatadúlt réten.

homály páholy
hangod átfon,
Csönd-szobában
halkan táncol
hópihe-puha hó.

ha függönyt húzna
ablakunkra
hópihe-puha hó,
szerelmünknek
csöndet lopna,
ha függönyt húzna
ablakunkra
hópihe-puha hó.

Kotaszek Hedvig
Hova?

Hova tértem?
fénybódulat
szembe tévedt
az éjszakámmal?

Magam vagyok
vállalom
Anyámat
Apámat
csak szemben kutatom a
múltat: volt is?
vagy
Ennyire felrúgtam
az utat hazáig?

Kotaszek Hedvig
Hullámok

Kristálytű hegyek szavaid:
-mélyről felsejlenek.

Szikrázó szemek tükreid:
-engem felejtenek.

Bársonyba bújó kezeid:
-tenger áradása.

Homokba hulló szívemen:
-napsugár halála.

Kotaszek Hedvig: Hullámok

Kotaszek Hedvig
Ibolyám

Figyellek némán suttogó szélben
sétálnék veled örökös éjben
csillagos égen, ha arra jársz éppen.

Ebben a pillanatban együtt
énekelsz velem,
suttogó hangodban éteri
lebegés rezeg.

Tenyeredben éjjeli lila ibolyám
szirmába olvadt, aranyló vágy.

Szívembe fényszálakat növesztesz
földi utadon most újra megszerethetsz.

Lélek a lelkemben teremtsd
újra magad!

Kotaszek Hedvig: Ibolyák

Kotaszek Hedvig
Ibolyáim

Van egy szép, néma kert...

„a szívemben”

hol szél nem fúj, csak ha
lélegzik a szám.

Hol források nem potyognak
hegyek lankás arcának tájain:
csak ha az élet
mégis fáj.

Van egy büszke kővirág

„a kertemben”

mely érzéstelen, szikes földből,
mint maga a fájdalom,
bukkant ki egy szőlőfürtös, langy napon.

Rózsák éledtek más életre
azon a napon.

s új illatot kaptak a kék
apró ibolyák.

Valaki járkal a kertben

„A szívemben”

megcsodálja a ringó, hattyú-szépet,
nevet és az égre dalt fakaszt,
mosolyán új álmok cikáznak át.

Oda-odahajolnak lábához:
sírnak és meghalnak az ibolyák.

Kotaszek Hedvig

Idézek

Suttoglak világító
 mélységére a szíveknek
idézlek fénybe bújó
 szemek csillagaira
az eget rántom
 lépteid mögé.
Közénk borítom a
 csendes falvakat
összehívom érted a
 fényeket

-már este lett-

Vállamra bújnak
 csókjaid
piruló arcát nyitja rám
 az álom

-karodban találok jöttömet-

Szemedbe lopódzott egy csillag,
Köntösét küldi rád az éj.
Léptedre hangolnak a fák.
Karodban találok jöttömet,
s ölelésseddel nyíloom
hosszú vékony vágyaid köré.

-ablakot nézek estéidre-

Kotaszek Hedvig

Ijesztgető

/gyermek-mondóka Farsangra/

Szellem sziszeg, Zúg a szél...

Bújjon el mind aki fél!

Hu, Huú, súgom füledbe...

Anyá, had bújjak öledbe!

Ijesztgetlek éjszaka,

Rákoppintok az orrodra.

Hu, Huú, súgom füledbe...

Anyá had bújjak öledbe!

Kotaszek Hedvig

Ima

Zöld lombdőt küldtem utadba
s a fák hegyein táncoló fények
sugallta gondok,
érintették meg, - nehézveretes,
gyűrűt szikrázó, - ujjamat.

Ma jövőmosolyú, furcsa bordó
virág nyílt a köves betonon,
melyen sugárzó léptek
osontak ismert, hunyó,
meleg mosolyok karjaiba.

Ma megéreztem jövőndő lányom
egy kislány bízón bámuló
nehéz éjszakás szemében.
Vékony karjai közt
hordozta nyugtalan
holnapi mosolyom szavát,
s kínjaim furcsa virágú csokrát.

Látod: ilyen nehéz illatú
tavaszi nyers léptekkel
indulok, várt szemeid,
kutató, kereső, önmagát
bennem hordozó jövőm
felé...
mint ma is elindultam
egy szökő mosolyod látta
fa, illanó árnya után.

Kotaszek Hedvig: Csipkerózsika 1.

Kotaszek Hedvig
Imádkozom

Imádkozom
 megbánom bűneidet
 mezítláb elmegyek
kiváltani a gyermekünket.

Ha már Te rosszat
úgy sem tettél
mi dolgod most,
mondd miért kerestél?

Kotaszek Hedvig
IS

Hiányod előtt
szokatlanul állok,
MEGSZOKTALAK
üres a hiányod is.

Kotaszek Hedvig Isten a Szívben

Világra hittel
megszületni kezdtem:
„Anyádat, Apádat
szeresd meg az Istent”

Isten a Szívben:

gyerekek adtatok
lettem nádas szavú
elátkozott dalú
félig madáristen

-embernek hittem magam,
de sokáig!-

voltam kicsi isten,
százszorszép furulyán
játszottam: -valahonnan...
/csókold meg a szívem/
...szeretett az Isten.

Isten, ami nem a Szívben:

szép lettél
megnézlek hosszúfényű
éjjel

/Takaród dobálja
három tüzes ménes/

szép a szíved, szép a lelked
szeretlek téged.

Kotaszek Hedvig
Jaj Anyám!

Jaj Anyám:

meghalt a végtelen
Sólyomdal szívemen.
Ködhöz láncolt
madár száll
karomra

Jaj Anyám!-

felkap a magasba.

Jaj Anyám:

leborult a mélybe.
A szépséget keresi értem.
Büszketornyú vára
ím tovább nem állhat!
Fejfát rántott fölé

Jaj Anyám!-

a láthatáron a szél.

Jaj Anyám:

virágot szagol az ujja
s rácsókolja
a porladó halottra
ezer új színét
a Föld.

Jaj Anyám!-

ott minden örökzöld!

Jaj Anyám:

beszövi az élet
ezernyi gyökérrel
s az újranyíló virágok
kórusdalában várom
messzehordó hangját

Jaj Anyám!

örökre zárta ajkát.

Kotaszek Hedvig
Jácint koszorú

Hajónk lett, és híd lett.
...gondolataink ölelve járnak már.
Csak minket dermeszt még
 a tavasz.
 ..lucskos évszak.
Nézd szemeimből, mint a
kedves kis falusi háztetőkről
csöpög a megbántott téli fájdalom.
...de Te miért hallgatsz?
Már a tavaszt békíted, előre
felajánlott rossz, sós könnyeiddel?
 Van a tavasznak
 édes könnye is
 mert ő gazdag:
 a könnyekben
Csak mi vagyunk szegények.

Kotaszek Hedvig
Jácint

Csók simult karjába
s csak később simult
karjába a lány.

nyáron kis jácint ajkakkal
sugdolózott éjszakákon át a fiú
s elszerették sárga virágát
a dongó méhek
...de elszerette őket
ő maga is.

Sárga puha csibék
mászáltak éjjelenként
sovány kamasz vállain,
és ha táncolt
/...mert táncolt éjjel is/
sürgető vágyak
kószáltak a huzatos teremben
s minduntalan megbotlott
lába, mert megérezte
az örökkévalóságot.

Kotaszek Hedvig: Harmónia

Kotaszek Hedvig
Kagyló

Elhagyom az életem
kagylóhéjam tépdese
lelkem fátyoláról.

Világító álmom
karjaidba mártom
zárom fenyegekbe.

Kotaszek Hedvig Karomba?

„Nápolyodba vigyél
hallgass csak a szóra,
bimm-bamm harangokra
fordulj a karomba”

Nézd amíg kincseid tőlem
távol rejtet,
míg a napvilágnál
szerelmed elejtet:

Addig nem vehetsz meg.

Anyám, ő beenged
holderesz pitvarba
egy szál utinádba
kapaszkodva,
a legszebb szobánkba.

Csak aztán lesz gyenge,
aztán ereszkedne
címkés, szép karomba...

Kotaszek Hedvig
Kérlelő...

Ritka a lélek. Repülnék!
Félek.

Szárnyas az élet. Elrohan.
Nézlek.

Menteni mélyre: Bújtatni!
Kérlek!

Merülni végre...! Szeretlek.

Téged.

Kotaszek Hedvig

Kérlelő...

Ritka a lélek. Repülnék!

Félek.

Szárnyas az élet. Elrohan.

Nézlek.

Menteni mélyre: bújtatni!

Kérlek!

Merülni végre..! Szeretlek.

Téged.

Kotaszek Hedvig: Madártánc-Poemvisual

Kotaszek Hedvig Kiáltalak

Feléd dobta a szél
szürke álmaim.
Elveszve hulltak utadon
sárga levelek porába.

Zajtalan léptekkel megyek.
Riadt szívem messze viszem,
kedves hazám öleljen át,
hogyan hazatértem.

Halkan hallom újból hangod,
halkan hallom újra hangod.
Feléd vezet a Nap!

Tűzbe vittem remegésem
tűzbe véltem hinni téged.
S fagyot lehel a Nap!

Szűk utcába tévedt
menekülő lépttel
kergetnek a fények.
Körbezárnak álmaim.

Elvesztem, mert toppannak az évek
elvesztem, mert sok már az idő...

...most Megsimogat a kezéd.

Halkan hallom újra hangod,
halkan hallom kedves hangod.
Felém vezet a szél.

Nap nem süt most fenn az égen,
fátyolt húztak mind a fények:
Szél dobban a kapun.

Kotaszek Hedvig

Kicsinyem

Néha a sejtelem átszáll
a szemedre a szememről
S mindent tudóan kutatsz
bele ebbe a világtalan
tapogatózó éjszakába.

Mogyoró vagy még: sokat ígérő
párnáskezű gyermek

Hajnalokon még látlak
tejet szopsz egy mellen
s alszol hiánytalan
sosemvolt boldogan.

Kotaszek Hedvig
Kisért a Csend

Jöttél az éjből, születél Fényből,
Hold csillagának ezüstjéből,
Hogy itt a Földünkön találkozz velem.

Újra születél holdsugár fényéből,
Éjbe merültél, kísért a Csend,
Hogy a Földünkön találkozz velem.

Felhő puhasága burkolta vállad,
Lényed szentségét karjaimba zártam.
Szeretetet hoztál el nekem,
Mert a Földünkön találkoztam veled.

Kotaszek Hedvig

Kísért a Csend

Jöttél az éjből, születél Fényből,
Hold csillagának ezüstjéből,
Hogy itt a Földünkön találkozz velem.

Újra születél holdsugár fényéből,
Éjbe merültél, kísért a Csend,
Hogy a Földünkön találkozz velem.

Felhő puhasága burkolta vállad,
Lényed szentségét karjaimba zártam.
Szeretetet hoztál el nekem,
Mert a Földünkön találkoztam veled.

Kotaszek Hedvig: Ünnepe-Poemvisual

Kotaszek Hedvig
Kristályhég

Bolygók zápora kísérjen utadon
havad fésülje az ég:
beborít a kristályhég.

Támassza szívem szerelme szellemed
Öröklétre szertesét:
beborít a kristályhég.

Csókod a Napban messze osztogattad
csillagszóró élőlény:
beborít a kristályhég.

Támad a létednek sugárzó Éden
felragyoghat az árnyék:
beborít a kristályhég.

Kotaszek Hedvig
Köszönöm

1.
ahogy elúsznak fölöttem
zsenge felhői az évnél
s elejtve csillognak
legszebb napjaim is...
már nyugtalanul lüktet
kezedben őrzött életem

„hajnali szép kedvem
be szépen mosolyog
hajnali víg tánccal
lépkedek utamon
gyászkoszorút fonnak
hallgató szemeim
a semmibe nyúlnak
ölelő karjaim”

Szerettem volna elmondani
egyszer az életem.
már koszorús fejem
lehajtom előtted,
s halkuló léptekkel
várom meg léptedet.

„hajnali szép kedvem
be szépen mosolyog
hajnali víg tánccal
lépkedek utamon,
gyászkoszorút fonnak
hallgató szemeim
végtelenbe nyílnak
ölelő karjaim”

Kotaszek Hedvig
Köszönöm

2.

Te

újra születed bennem
végtelen anyaságod
s megőrizted újra
kezed közé zárt életem.

Én

néma komoly szívvel
hallgattam, mert más
beszért.

mert háborítva hittem
legmélyebb hallgatásomat.
s rebbenőn feleszméltem
késő ijedtséggel őrzött
szavaidra,
melyek nyugtalan perceként
mind mélyebbre hulltak...
s idegen szájak formálták újra
végtelen szépséggel telve
szavaid:
mert kimondott szavadban
ott bújt, félősen
-magányát félrehúzva gubbasztó
szavam.

most rebbenőn feleszmélve
késő ijedtséggel őrzöm
szavaid
melyek nyugtalan perceként
mind mélyebbre hullnak...

-Ugye nem sejtetted?
...eddig ér a szívem,
s mindent lebomló alkony
kér áldást lehajtott
fejemre...

...szívem helyett.

Kotaszek Hedvig
Lámpaoltás

Szállong a sötét...
a krémfehér Nap
holnapig elmarad.
A lámpaoltás egy percet
szünetre vált
és csendbe tolódik
az éji kis pisszegés.
Csend van.
Most talán elérlek
ha szépen, nyugodtan
és ha csak egy szempillantást élek...

Szállong a sötét...
a krémfehér Nap
holnapig elmarad.
A lámpaoltás egy percet
szünetre vált
és csendbe tolódik
az éji kis pisszegés.
Csend van.

Most talán elérlek
ha szépen, nyugodtan
és ha csak egy szempillantást élek...

Lámpaoltás

Kotaszek Hedvig

Láng

Váratlan halkan, tűnékeny kis láng
perzselte át az éjszakám.
Lebbenő lábbal, lobogó lánggal
Aranyglóriás éjsugárral
mellém bújt:
várta, hogy megteljen a Csend, Veled.

Törékeny szikra, pattogó álom
/soha sehol már meg nem találod/
Bizalmas bájjal, bolyongó lánggal
Aranyglóriás éjsugárral
mellém bújt:
várni, hogy megteljen a Csend Veled.

Táncoló ezüst, fénylő kis lény
takaród beborít, hozzám sem ér.
Váratlan vággyal, villogó lánggal
Aranyglóriás éjsugárral
mellém bújt:
elhamvadt.
Megtelt az éjszaka Csendje, Veled.

Kotaszek Hedvig: Tűnékeny kis láng

Kotaszek Hedvig
Látod, ilyen vagyok

Nappal is csillagok borítják
arcodat az égen.

A sorban álló fehér házak
erkélyei kinyílnak éjjel,
hogyan rajta befogadják
az alvó lányok álmait.

Üzent, dobbant a föld.

A régi, füstös lámpák égtek
megint, modern, naplámpáinkon át.
s a lámpákban szemek
Csillogtak.
Mint esőnyi gömbök hulltak le
és estek fel az égbe
vallomásom esti csillagképei.

Ma kísértetfehér álmod
tette ajtómm kilincsére kezét
És az ajtó halkán nyílt.

-hogyan vártam, hogyan eljőjj
...megint...

Komor kaktusz tüskéim ilyenkor
Mind befelé simulnak
S csak nekem, és csak benn fájnak.

-Látod... én ilyenkor nevetek.

Sok nappal, józan óra
várta már nevetésem
halk, feledő dallamát.
De csak sírni láttak ők.
De csak leborult vállaim
remegtek kihűlt

szemeik előtt.

-Látod... ilyen vagyok.

-S, hogy Te milyen vagy...?

Látta egy szegfű, asztalomon.

/Fodrozza izgatón vizét

mintha szárazra vágyna.../

Súgja egy szegfű...

s nevetésed.

Kotaszek Hedvig
Lávafolyam

élek, vascsigákon csikorog éber létem
formába öntött légkarikák ütközik
cseppfolyós akaratomat.

Lépek
egyet hátra
ki tudja előre
jut-e belőle?
felkapok erőmre
-hogymost fordulhatok?-

Emberkezű Apámhoz lezuhantam a Világról
tátottszájú VEREBEK ülnek kis madártejű Anyámon:
 hogymegszólaltam magam is csodálom
 néha a szavak maguktól feladnak.

a lábak elakadnak, ha kuporgatott szíved rám bukkan:

TÁNCOL
a világot várom
csak tehozzád látok
Emberkezű Testvér, izzó Szerelmesvér

LÁVAFOLYAM

testemen hömpölygő apró patak

Soha: csak éppen láttalak
Minden!: s már vártalak.

PATAK-patak
 szerelmes
 parttalan
 bukó patak
 PATAK

patak

Kotaszek Hedvig
Lehetnél

Álommá lennék,
hangod a dalban,

Öledbe bújva
dalolnék halkan.

Suttogó szélben
hintenék lágyan

Sziromvirágot
utad porában.

Sóhajod lennék
tünékeny lélek,

Minden percedben
megkeresnék.

Nevetve égre
felhőkre szállnék,

Lépteid neszében
utaddá válnék.

Hallgatag írisz
mélysötét virága:

Lehetnél életem
rejtőző hiánya.

Lehetnél

Álommá lennék,
hangod a dalban,

Öledbe bújva
dalolnék halkán.

Suttogó szélben
hintenék lágyan

Sziromvirágot
utad porában.

Sóhajod lennék
tünékeny lélek,

Minden percedben
megkeresnélek.

Nevetve égre
felhőkre szállnék,

Lépteid neszében
utaddá válnék.

Hallgatag írisz
mélysötét virága:

Lehetnél életem
rejtőző hiánya.

Kotaszek
Kotaszek Hedvig

Kotaszek Hedvig: Tao-Aikido-Poemvisual

Kotaszek Hedvig
LETTÉL

lettél egy pillanattal később
minden ami van...
lettél a hó bársony puha neszre
lettél az ágyam őrült szerelemre
lettél az arcom, szememmel nevével
lettél a kezem, két kezébe vettél

lettél kicsi fiam
s kulcslyukakon leslek
vétkemre történt-e, hogy megmozdultál?

Kotaszek Hedvig: Lettél

Kotaszek Hedvig

Levélváró

/Nádhegedűvel, szerelem-fiához/

Levél-váró fakó ágon
rebben némán napvilágon
gyöngyös szerelem.
/-lány takarót húz végig a szívemen-/

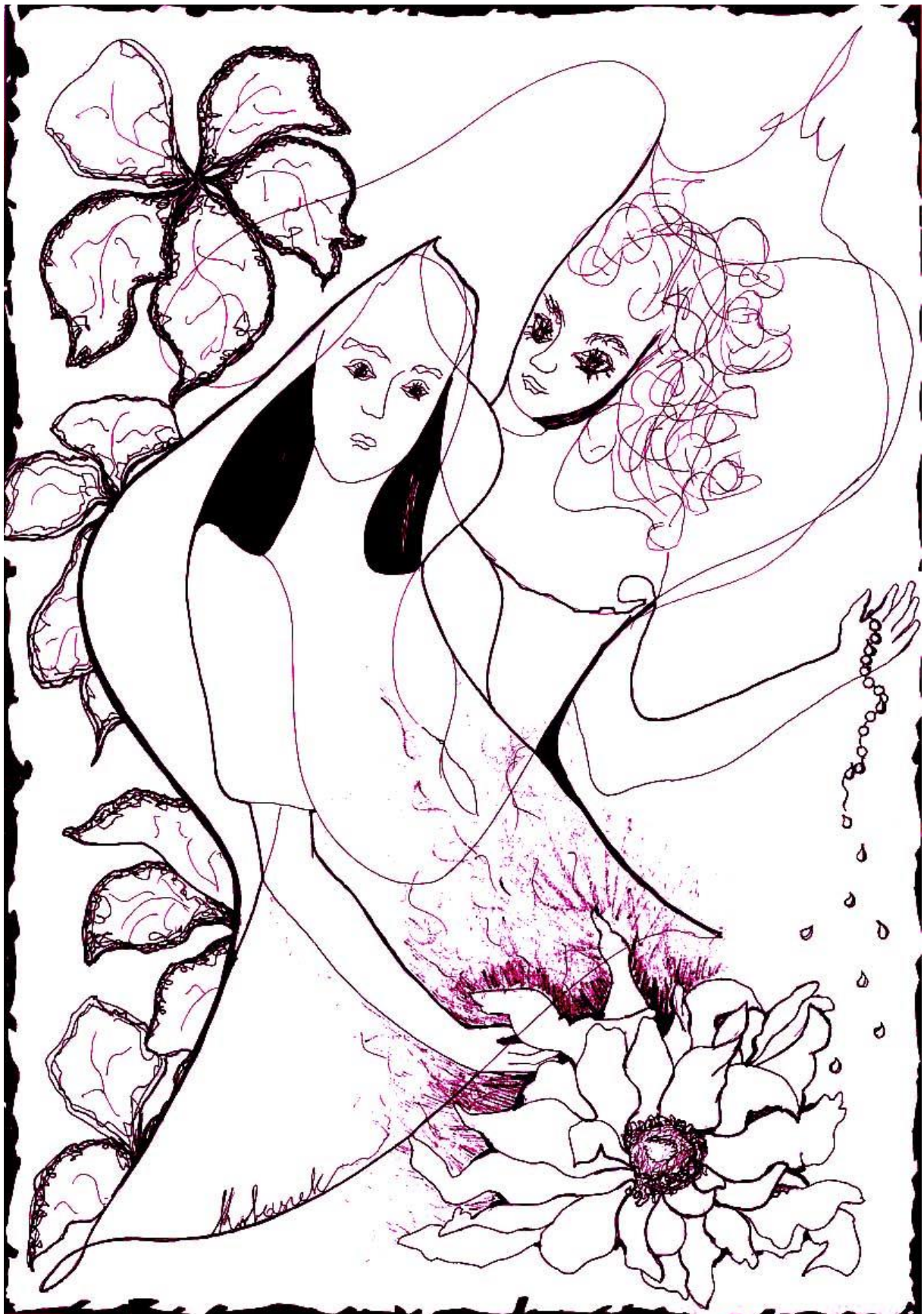
Szófagyasztó hideg dermed
megszólalni ugyan ki mer,
ki szólalna messze hozzád?
Hívni sem mer, áll: megdermedt
Lépni sem tud tovább
bárhogy!
/-szél-akasztó faváz, egy óceán hóhalmazán-/

Levél-váró fakó ágon
rebben tova napvilágon
Napvilágom! szemed látom
Fénysugárból, Hópillákon
Néz a tiszta Értelem
Néz és hideg,
Szép és rideg Értelem.

Rebben némán nagyot várón
gyöngytakarós selyemágyon
megpihen.
/Gyöngyeimmel muzsikálom a Szíved-/

Nádhegedűm égen szálldos
Húzza-vonja csillagtáltos
fényezüst vonóval,

Szép álmokat, ölel csókol
a Rózsa.

Kotaszek Hedvig: Gyöngyös

Kotaszek Hedvig
Lélegzet

Fulladás előtti végveszély,
kiált karjaim merész
tempózásáért.
Csak úszni, úszni jó sereg,
még távol a part,
még távol vagy bennem.

Már fáradok.
Már csak a Hold remegését
figyelem a vízen,
nyomomban liheg
valami hosszantartó szél.
Még mellém bújhatsz,
ha utolérsz.

Elalszom.
Döntögeti az alvó fényeket
lélegzetem.
mikor érkezel?
Már vár, remeg ez az ágy:
elmélkedik az első öleléseden.

Kotaszek Hedvig
Lépések

Hallgassunk,
mert nincs több igaz szavunk
egyénél mellett
csak lépteinkben vagyunk
olyan nagyon igazak!

Kotaszek Hedvig
Madonnaarcú

Elbúcsúztam, visszanéztem egy házra
„Oly sokáig kerestelek hiába”
A fehér ég ott rád ragyogott
„Boldog szívvel énekel dalom”
Sötét fenyők kísérték utamon
„Végre, végre már többet akarok”
Elbúcsúztam, visszanéztem egy házra
„Rég volt, hittem a halálban”

Gúnyos mosolygó bánat volt
„Nézd a fűzfaág ráhajolt”
Mindig szidott, tépett és fájt
„Nézd madonnaarcú az Anyám”
Büszke keze riadtan remegett
„Nézd szobrot áll és sose szeretett”
Rideg, mosolygó bánat volt
„Látod a fűzfaág ráhajolt”

Kotaszek Hedvig: Védtelen Madonna

Kotaszek Hedvig

Mama

Mama:

Koszorút dobált rád az ég.
Hajadba egyenként rózsák hulltak,
karodra ráhajoltak
a holnapi fák.

Mama:

A csillagok messze mentek.
Pergő szekereken a Nap,
kénköves gyűrűt fakaszt,
ha én is véle járok.

Mama!...

Felsírt a sok gyerek.
Pihenni most egy keveset
ölembe bújtak.
Mama, ha hozzád ér a fény,
mind újra felnevet.

Mama!

Markomból hideg hó perreg.
...és pergetem a percekét...
Az utcán hosszú szél ölel,
hajamba már a tél lehel
...s én újra utánad vágyom...

Kotaszek Hedvig
Mamika

Mamika Szívem
veled régen jártam
hajnalpiros réteken
holdserleges szőnyegen
veled jártam.

„Kendermagos úton
tarka tyúkom,
kendermagos úton
tovafutok
-egyedül-
hova futok?”

Mamika Szívem
most
csókokba tiltó
ölelésed mögül
riadt madár szállt
karomra,
héttornyos városra:
ablakok kinyílnak
madárfütty
csirrogó fecskeszó
-mesejő, mesejő-

„Kendermagos úton
tarka tyúkom
kendermagos úton
tova futok
-egyedül-
hova futok?
Szélbe dőlt nádszál leng elém
szélbe tört nádszál kedvesért
leng a szél.”

Mamika Szívem
elvesztél hiszen

itt kiáltoznak
karcsú tavaszestén
a bátor ölelések
-még utánad.

„Szédült király lánya
aranyos topánban
-szolgáidra várhatsz!”

csak néha rémült
dzsinnek hada
ráles az ágyadra
/idegen karokba tévedt
fehér álmodásban/
-reggel dideregve ébredsz.

„minden kis lépésért
minden botlásodért
egy csillagos várat vesztesz
kincseidből.”

Mamika Szivem
veled régen jártam
hajnalpiros réteken
holdserleges szőnyegen
veled jártam.

„Kendermagos úton
tarka tyúkom,
kendermagos úton
tova futok
-egyedül-
hova futok?”

Mamika Szivem
most
csókokba tiltó
ölelésed mögül
riadt madár szállt
karomra,
hétornyos városra:
ablakok kinyílnak
madárfütyty
csirrogó fecskeszó
-mesejő, mesejő-

„Kendermagos úton
tarka tyúkom
kendermagos úton
tova futok
-egyedül-
hova futok?”

Kotaszek Hedvig

MAMIKA

Szélbe dőlt nádszál leng elém
szélbe tört nádszál kedvesért
leng a szél.

Mamika Szivem
elvesztél, hiszen
itt kiáltoznak
karcsú tavaszestén
a bátor ölelések
-még utánad.

„Szédült király lánya
aranyos topánban
-szolgáidra várhatsz!”

csak néha rémült
dzsinek hada
ráles az ágyadra
/idegen karokba tévedt
fehér álmodásban/
-reggel dideregve ébredsz.

„minden kis lépésért
minden botlásodért
egy
csillagos várat vesztesz
kincseidből.”

Kotaszek Hedvig: Mamika-Poemvisual

Kotaszek Hedvig
Madár

bármelyik ágon felel a párja
leghalkabb dalára.

Kotaszek Hedvig
Ma szép nap volt

Ma szép nap volt
Hattyú kezek fonták a sorsom
S a bánatom sötétbe osont,
Anyám ma rám mosolygott.

Ma szép nap volt
Dala a jegenyék rohanó csúcsának
Az emberek ma sok szépet újra megtaláltak,
Mert Anyám ma rám mosolygott.

Ma szép nap volt
Egy percig hideg, tűzmentes háború.
A kék ég hirtelen beborult,
S akkor Anyám rám mosolygott.

Ma szép nap volt.
Lágyan álmodtak e szemek.
A magnón Edith Piaf énekelt
És Anyám is rám mosolygott.

Ma szép nap volt
Érzéseim egyenként szerelmet valltak
S új vibráló mosolyok fakadtak,
Mert Anyám ma rám mosolygott.

Látjátok, ma szép napom volt,
És ablakom mégis megremeg.
Egy kérdésre nem lesz soha felelet,
Mert Anyám rám mosolygott.

Kotaszek Hedvig
...már látszanak...

Ne hidd, hogy ma nem szeretlek,
És nem kereslek minden léptemben.
De minden hangomban sötétek a könnyek.
De minden dalomba új sikolyok jönnek.
Ne hidd, hogy ma nem szeretlek,
És nem kereslek minden léptemben.

Ó ne hidd, hogy elsírtad már minden könnyed,
És vége minden újszülött öröme.
De hangos kedve meghalt ma a mának
Életek forrtak ajkára egy Apának!
Ó ne hidd, hogy elsírtad már minden könnyed.
Ó ne hidd, hogy ezután már minden könnyebb.

Most még könnyes szavakba bújt el önmagunk,
Most még sok könnybetűt ír égre bánatunk.
De ezer részvét mögött már látszanak a szívek.
Lassan életedben is felmelegszik a hideg.
Most még könnyes szavakba bújt el önmagunk.
Most még sok könnybetűt ír égre bánatunk.

Ne hidd, hogy neked már nem hoz újat az élet:
Sose lásd, hogy halnak, meg nem született remények.
De ha tört életed ezer színére gondolsz
Látni fogod: Anyám szívében homlokon csókolt!
Ne hidd, hogy neked, már nem hoz újat az élet.
Benned még boldogok lesznek a remények.

Kotaszek Hedvig Már régen tudja és várja a madár

Szobámban búsan hallgatok
Régi, szomorú dallamot,
„...hogy szíve megzendül, ha látja:
S hogy mindig hiába várta,
S Ő elment hozzá egyedül
Odaadta a legszebb hegedűt,
Meg két csodás nyilat.”

Belül úgy fáj, éget a dal
Forog szikrázik, felkacag!
S ott benn egy kis Félelem
Reszket. s úgy fáj, hogy védtelen!
És fáj, ahogy nem fájt még,
S rám-beborít az árnyék.
Eltakarja sötét ajkam!

A csókos pár úzi életét,
Nem törődve mással, félrelép.
Vadul, újra homályba esnek,
Ők így, rémesen nevetnek,
Úgy, ahogy mi szerettünk.
De az emlék játszik velünk.
Csendben hazamegy az Élet.

S akkor, rohanva újra fel,
Kiált az élet. még ma mer!
Rohanunk, de rögtön állunk,
Mert kereszték között járunk.
S Ő bírja, elfut messzire...
Nézem szemében, sírt-e?
Az én testemen kereszt ég.

S egy héja felkap, hegyre fel!
Úgy visz, és közben úgy emel.
Egy fényes mederből cseppenként,
Ólomcseppek. Darabja oly nehéz.

S csak ül a barna héja madár,
Oly bánatos, igaz barát!
Tudja, és várja! hogy meghalok.

Kotaszek Hedvig
„Már végtelen lett az arcod
és véges, halandó a szívem”

Kedvesem mulat
s nehezen, sántán mászik
fel hozzám nevetésének eltört
fátyola.

Kedvesem mulat
s virágzó gondok mélyén
szakad fel mély sebes téli
gyökere.

Emlékemben
hajnali színek hajoltak
minden reggel álmai fölé, s az én
álmaimra

De már mély
kérges kezű gondolatok
hajtják szemem előtt, arcomra az
időt.
/és nehéz, sirató anyám
hajába az ősz szálakat./

Kotaszek Hedvig
Mert megmozdultam

Megmozdultam:
s szobrodra rakódott az agyag.
Megmozdultam,
s tudatában létrejött a Szép.

Halkan morajló órákon:
/mint a tenger simította part,
lélegzik hosszút a víz után,/
érzékeny, kagyló héjakon,
dobbant a Hang, ha
összedobta véletlen szél
egymásnak szánt szavaink
dallamát.

Megmozdultam,
és ma már azért megyek,
hogy széppé álljon össze
elzárt ablakok mögül is
ki-kivillanó szavam.

Furcsa:
kis halnak láttál a tengeren.
Zöld uszonyok közt újra támadó szívem
felé dobtad, távozó szavaid.

Kotaszek Hedvig
Messze, messze...

India: sárga szikrákat szór a Nap
nagy, nehéz templomok. Hallgatag
kreol bőrű, barna, sárga emberek,
színes pompában, zsivalygó fergeteg.

Brazília: ütemes dobszó pereg,
a földeken sombrero-s emberek.
Barna kávé és barna emberek,
fehér asztalra aranyport hintenek.

Venezuela: holdfénynél pendül egy halk gitár
s egy lángoló vérű mesztic táncot jár.
A nehéz messzi súlyos földeken
sok izzó verejték, kőolaj terem.

Szudán: fekete nehéz, súlyos halk robot
vörösén áll a nap, tépik a gyapotot.
Élesen vágó, sok, vad fájdalom
éli életét egy fekete asszonyon!

Kuba: száll a füst és romló fellegek
lenn szürke nád és apró emberek.
Ostor csattan, lokál ajtók nyílnak
bent sokpénzű, nagyhasú emberek isznak.

Kína: híd ível át egy nyugodt kis folyón
s egy festői sziklán mélyzengésű torony.
Hegyoldalon békésen legelő állatok
s felvillanó érces fények, városok.

Japán: bájos totyogó álmovilág.
Halk szavú pillangók, barackvirág.
Csúcsos kis álmodó paloták,
kimenő-kimonós pici mamák.

Vietnám: Nappal szikrázó aranyló rengeteg
éltető gabona, sötétzöld tenderek.

Pálmás táj, lovagló emberek:
visszatérek majd, ha most el is megyek.

Kotaszek Hedvig
Még egyszer

Csak a hangod hallanám
halkan.

Csak az arcod arcomra
hajtsad.

Csak a kezed kezembe
bújna.

Még egyszer
érintsd meg, újra!

Kotaszek Hedvig
Még...

Még...
hangod hallani
homályba hullva!

Még...
ölelni perceid
újra meg újra.

Még!
Szeretni százszor
sötétbe bújva.

Még,
remegni vágyom
újra meg újra!

Még
Hófödte csúcsokon
hódíts meg újra!

Még
homályos hálódba
bénultan hullva...

Még
szépülő szemeid
barlangjába bújva.

Még
minden percem
karodba hívna!

Még halálos holnapod
beborít újra.

Még
parázsló táncunk

fellobog újra.

Még
fordítsuk vissza az
időt a múltba!

MÉG
ÉGEK SELYEMFÉNY
GYERTYÁNAK GYÚJTVA.

Még
álmom áttetsző
ágyadba bújna.

Még
gyöngyhajnal harmat
hajadba fújna.

Még hangod átölel
hangomba bűgva.

ANYÁD VOLTAM
S GYERMEKEDDÉ VÁLOK ÚJRA.

Kotaszek Hedvig
Mi átkozottak, gonoszak és Nagyok

Gonosz vagyok
vár rám a múltad: dalol
a Rózsa.
a szerelem beszél ágyadon
párnánk az álom lepedője.

Sírás az átkom.
átok a vérem
átkozlak téged.

Hitem vagy
érted?

Gonosz vagyok
és jó vagyok érted

a kezéd éget
mert a simogatásod
jövőmbé érzem.

s a jövő már régen
temetetlen halott

Hallod?

Hitem vagy s hitetlen
vagyok,
megátkozol érte,
kavarog a vérem...

mi átkozottak gonoszak és Nagyok.

Kotaszek Hedvig
Mikor zúgnak a jegenyék nyáron

Anyám lelke az égbe szállt
Ott él minden hatalmas jegenyefán.
Csillogó levélkék tavaszdalában
Valósul meg az ő sok tovatűnő álma.

Oly magasan lelke soha nem látott szerelmet vall,
Titkos kis ablakán száll, csillogva zúg a dal.
S én a Földön imádkozom drága Anyámhoz
Mikor zúgnak a jegenyék, nyáron.

Egy ott Anyám a felhők neszével.
Az ő szeme a Nap az égen.
S a nyáresti, mélyzöld éjszakákon,
Jegenyék zúgásából is Anyám szavát várom.

Kotaszek Hedvig Mintha az Ősszel...

1.

Mintha téged
már nem találnálak
a karcsún feszítő éjben.
Mintha érted már
kárhozhattam volna:
százszerosan égek.

Hattyúcsíktól véres lepedőn
lopott párnákon
fejem mégis lehajtom mégis
megkerül az álom:

s árulón kilopódzik
egy villanypórázon
a fák tövéhez.

2.

Kerülöm a fákat
utamra vágnak
egyetlen csapással
dörgő motorpárral

szerelembaltákkal:
-áruló karjaim.

3.

Ha messze várlak:

/golyózapor fut a fákon,
hajam tövig levágom,
Dermedj bele a szemembe:
Nézd, már csúnyán is szeretlek.../

Akkor megtalállak.

4.

Sárba támadj fel

elestél

nevetséges!

hogy lehetnél

rútabb!

A Kancák porba rúgtak:

/-Kelj fel

szerelmeknek súglak-/

Az idő rázza így meg

a lovak patái alatt

szétfroccsenő földet.

Kotaszek Hedvig
...mintha őrizne az élet...

Valahol eldobottan gunnyaszt a lelkem:
hogy reggel újra szemedbe szálljon,
s szerelemsugarat bocsásson
 ébredésedre.

Hallgasd! Hogy futnak éjjel
távolba lépteim, s hogy fut el
minden éjjel tőlem a magány:
 hozzád.

Ugye szép érzés: vándorló szívként
homályosul tükörtiszta ablakod
a vágy melegétől,
és le kell szaladnod éjjel,
hogy levetkőzd magadról a
bánat szellős ingét.
Hideg kockákon lépő talpad
 érzi csak a
magány türelmes, egyhangú kopogását.

Hallod édesem: mintha őrizne az élet...
...bárhol sóhajt intőn egy régi árny.

Kotaszek Hedvig
Mindenkit

A kívülállókat
mind feladtam.
Már régen, az embereket
aszerint mérem,
ameddig a szívemben érnek.

Kotaszek Hedvig
Mondókák Danikának 1.

Lepke

Lipke-lepke, pillangó,
röppenj fel a szélbe!
Libbenj-lebbenj szárnyaidon
fordulj csodaszépre!

Szivárvány az ég alatt,
Rejtelmesen hívogat,
Színhártyákat bontogat.

Lipke-lepke, pillangó,
röppenj fel az égbe!
Libbenj-lebbenj, szárnyaidon
fordulj meseszépre!

Kotaszek Hedvig
Mondókák Danikának 2.

Elefánt

Nagy ormánnyal bólogat,
elefánt a fák alatt,
súlyosan lép, döng a föld...
Állatkertbe költözött.

Messzi tájon...
szelíd álom...
szuszog, szusszan
szürke lábon...
súlyosan lép,
döng a föld.
Afrikába költözött.

Kotaszek Hedvig
Mondókák Danikának 3.

Méhecske

Zzzzzümmög a, zümmög a
virágnak a méhe,
szivárványos szárnyán
bepül a szélbe.

Zzzzzümmög a , zümmög a
virágnak a méhe,
kicsi kosarából
kicsordul a méze.

Zzzzzümmög a zümmög a
virágnak a méhe,
szivárványos szárnyán
felrepül a Fénybe!

Kotaszek Hedvig
...most énekelek Neked

Rám tükrözött a fény és rádlehelt a Nap
mert nem láttalak...
-száz zúgva vitt el szárnyain
holnapmesével alszom itt-
tegnapot.

Rám tükrözött a fény és rádlehelt a Nap,
még nem láttalak...
-kinn megdobott a szél, s az utcán sok levél
kedvesre vágyott,
felröppenve szállt és vitte már
sok ujjongó röpdalát
fényeket dobott szerte:
s tenyerembe tette poros ősz-nyomát.

Rám tükrözött a fény és rádlehelt a Nap,
még sosem láttalak...

Mindig új vagy és mindig én,
tebenned mindig benned él
az énekem.

Kotaszek Hedvig
NAGY NEHÉZ MADARAK

Nézd megül a néped:
mint nagy nehéz
madarak,
Őrzik a véred.
Érted ezt a nehéz
lomhos nagy népet?

Ha erődben emlékszel
vad akarásokra: ha
 ébredszt!
Ha félre utadból
még a testvérek nyöszörgő
kínjait sem lépted
-s csak bambán, megtűrt
együgyű gyerek a
gyerekek közt voltál.
-kínlódó szerelmek vackán
az ágyukig láttál-
s anyád asztaláról a tálban
étel meg nem maradt,
s vad kezekkel túrtátok
az utolsó falat után
rongyos zsebeit.
Termő búzaszagú virágos
kezekkel ha ott állt
magasan melletted is
ha kiosztotta mit szívéből
e búsan termő fekete
 termőföldből
tinéktek /számtalan kis purdéknak/

TEREMTETT:

EMLÉKEZZ!

érett virágról magvak hullnak
termékenyítsd meg magadban a
 holnap ritka tiszta
 búza szemeit.

Szakajtóba rostáld,
pergesd ki ocsúját.

Emelgesd ilyen szépen,
ilyen nehéz nagy erővel,
nagyobb emberséged,
törölgesd a véres keszkenőjével
anyádnak
ezt a sártenger fáradtságot
izzadt megtermékenyült virágot

A NÉPED
VÖRÖS LÁNGOLÓ
FEKETE BORZONGÓ
lázás
homlokáról.

Kotaszek Hedvig Nekünk megint nem sikerült valami

Játszottam, vidáman, könnyen.
Sírtam, és kacagva hullt könnyem.
Táncba vittem szelíd társam,
Úztem bölcsem, tréfáltam.
Ó, ha tudtam volna, a tűzzel háltam.

A nagy Ősz időt kerülgettem.
Kezét, szívét, játékba vittem!
Néha már viharra vágytam, szélre!
Ám az Idő tűrte békésen.
Míg nem láttam, csordult el vére.

Ó a nagy nem sétára, csókra várt!
Nem kívánta, hogy legyek barát.
De szíve éledt, s a tűz lángolt éhes!
Ő nem akarta: csak szívem, vérem!
Ó a Nagy, csak kis szívemet kérte.

Elfért volna hatalmas tenyerében.
Játszottam, s a játszmának már vége!
Felelnem kell az Ősz, Vihar Időnek.
Mert Ő már győzött, fáradt a kővel,
Időtlen, régmúlt, s az örök Nővel!

Kotaszek Hedvig
Nekem nem szabad

Én nem szerethetem az Anyám.
Drága Büszke szép haján,
A végtelen fény szőkén megtörik,
S csillagsugár homlokán szétömlik.
Én nem szerethetem az Anyám.

Én imádom szelíd Anyámat.
Nekem sírnom kell, ha látom Őt.
S imádkozom, ha szemébe nézek,
Mert szemében a szívét érzem.
Én imádom szelíd Anyámat.

Én nem tudok beszélni Anyámmal.
Ha rám néz, érzem, lánya vagyok.
Máskor oly hideg, idegen,
S én félek, így, hogy szerethet?
Én nem tudok beszélni Anyámmal.

Az én Anyám nagyon szép!
S én a csúnya lánya vagyok.
Amikor lehull egy csillag,
Anyám az égre pillant.
Az én Anyám nagyon szép.

Az én Anyám arca hideg.
Mindig komoly és szomorú.
Az én Anyám nem szeret engem,
Szeme mindig mást keres.
Az én Anyám szíve hideg.

Anyám egyszer megölelt engem.
Éreztem, megdobban a szíve...
Anyámnak hófehér a keze,
Apró, szerelmes tenyere...
Anyám egyszer megölelt engem.

Anyámnak virágot vittem egyszer.

Félve rebbent meg a szeme...
Megcsókolta Anyám az arcom
/én nem tudtam többet akkor.../
/azóta zúgnak a harangok.../
Anyámnak virágot vittem egyszer.

Kotaszek Hedvig Napokban

Első nap:

-Csillagezüst hóvirágom
érintetlen maradt.

Második nap:

-A várás megszakadt.

Harmadik nap:

-Szélre kaptak csillagvirágok.

Utolsó előtti nap:

-Fényzuhatag.

Az utolsó nap:

-Nem volt nap.

Első nap:

csillagezüst hóvirágom
érintetlen maradt.

Hordoztam télben, Napba mártva
vittem győztesen, Rózsaággal
hajtottam a bánat
piszkos fátyolát.

Második nap:

a várás megszakadt.
Gazdagon, árván, szülőágyán
mosollyal fektette csillagvirágát
tiszta paplanokba.

Harmadik nap:

szélre kaptak csillagvirágok.
Pici éjjelt loptak Kedvesem ölébe,
ENGEM rejtegettek
minden nessenésre,
Kiültek a fényre, észrevétlen
sötétet adtak az ölelésre.

Utolsó előtti nap:

Fényzuhatag.
Csöppen a csöppek cseppnyi csillaghada,
Testemre rászórják azt ami még maradt.
Megmaradt nékem virágnyi világ,
ráfakasztottál apró ibolyát.
Kezembe nádszál: úttalan vezető.
-Vaktalan vak és szerelmes szerető.-

Az utolsó nap:

Nem volt Nap.
A fények zuhatagra kaptak
s völgyek mederré csontosodtak.
fáradt hála
béna társa
-fosztott csillagokkal,
bukottan az Ágyban,
Virág medencéje telecsurrant mézzel,
Halálos egy Élet,

Halál-nincsenélet.

Kotaszek Hedvig
Óceán zenésze...

Bámész lépteddel
ráállsz az Óceánra
esetlen karokkal
beölelsz a világba-
Suta fejedén nárciszkoszorú.

Sós vizet ittál a
méreghabok elcsitultak
fejed lehajtottad.
Ősvirág hínár hegedűjét
hangolta a tenger.

Mázsás tengerek
ölelték testedet
és betegen ráhajoltál
a déli szélre...

Bámész lépteddel
ráállsz az Óceánra
esetlen karokkal
ölelsz a vakvilágba,
elsuttogod azt, hogy
kiabálni kéne...
S magad is csak beállsz
rímhúzó-ősvirág: vén
zenésznek.

Kotaszek Hedvig
Otthon várj...

Megírom...

mit írnék annak
akiben elsőt lélegzett
a homályból kibukó gyermek
/arcot nyitott rád a semmiből
ez a parányi formája testednek/
Aki sas körmöket préselt a
hajnalt befutó Napra,
aki felfutotta jajában
az örökkévaló imák
végtelen lépcsőjét a léthez.

Mit is írnék?

Hogy megszületett...
és dobni lehet már könnyebb,
fákról hessenő, morcos madár,
ősz jósoló dalát?
A szélbe akadt ez a
cseppenő, tejes szájú Ember.
Még alig vált le bimbójáról
újratehmő léted mélységeinek,
benne nyílt harsogó szóvá
ami még neked fáj.

Ujjai keresve csukódnak össze
öklébe fér az ég.

Kotaszek Hedvig
Öledbe merültem

Jöttödbe botlottam-mint halk szavú
lány, ki anyát keres.
Olyan szépet, kedveset.

Öledbe merültem-mint búvik
a fiatal szél markomba.
A pillanat úgyis visszasodorja.

Szívedre hajoltam-mint véletlen
levél hull a földre.
Mozdul, de ott marad örökre.

Kotaszek Hedvig

Öledbe merültem

Jöttödbe botlottam-mint halk szavú
lány, ki anyát keres.
Olyan szépet, kedveset.

Öledbe merültem-mint búvik
a fiatal szél markomba.
A pillanat úgyis visszasodorja.

Szívedre hajoltam-mint véletlen
levél hull a földre.
Mozdul, de ott marad örökre.

Kotaszek Hedvig: Rezgés-Poemvisual

Kotaszek Hedvig
Ölelés

Mint patakot a folyó
szárnyát a szürke gém,
magamnál is jobban
úgy szeretlek én.

Mint Napot az erdő
homályát a sötét,
betakarlak téged,
úgy szeretnélek én.

Szemed a napsugárt
viola a kéket,
hajnal a ragyogást,
így szeretlek téged.

Homály ezüst fényét
hajad minden szála,
magamnál is jobban
téged így imádlak.

Szabadság a lélek
lélegző világa.
Nappalomra nálad
bontsál nekem ágyat.

Térdelő szerelmem-
kezem minden vágya,
tiéd a kék mező
szárnyaló virága.

Hajnal a ragyogást,
szerelmes-csillagot.
Lángba borítanám
fényeddel a Napot.

Alkonyodra forró,
s szép, szelíd álmokat.

Takargatlak téged,
bújtatom arcomat.

Mint éjszaka a nappalt,
fény a virágot,
szemed árnyékára
kezem simít álmat.

Eged szárnyas kékjét,
pillantásod fényét,
lángoló szavaid
kormos, ezüst éjét.

Borús felleg a Napot,
pillantását szemed,
körbeölelném
gyógyító két kezéd.

Kotaszek Hedvig: Ölelés

Mint patakot a folyó
szárnyát a szürke gém,
magamnál is jobban
úgy szeretlek én.

Mint Napot az erdő
homályát a sötét,
betakarlak téged,
úgy szerethetnék én.

Szemed a napsugárt
viola a kéket,
hajnal a ragyogást,
így szeretlek téged.

Homály ezüst fényét
hajad minden szála,
magamnál is jobban
téged így imádlak.

Szabadság a lélek
lélegző világa.
Nappalomra nálad
bontsál nekem ágyat.

Térdelő szerelmem-
kezem minden vágya,
tiéd a kék mező
szárnyaló virága.

Hajnal a ragyogást,
szerelmes-csillagot.
Lángba borítanám
fényeddel a Napot.

Alkonyodra forró,
s szép, szelíd álmokat.
takargatlak téged,
bújtatom arcomat.

Mint éjszaka a nappalt,
fény a virágot,
szemed árnyékára
kezem simít álmat.

Eged szárnyas kékjét,
pillantásod fényét,
lángoló szavaid
kormos, ezüst éjét.

Borús felleg a Napot,
pillantását szemed,
körbeölelném
gyógyító két kezéd.

Kotaszek Hedvig
Ölelésre készülődve

Nyílik az arcom:

ijedt szemek futnak
a titokzatos útnak...

Előttem az arcod:

gyürkőzöm,
a harcodat
akarom látni.

Mereven a tükör:

fénylő-sima pontok,
az arcomat bontom,
fénymáglyás szálanként
rőzsetüzet hordok
a szobába.

Kotaszek Hedvig
Öreg szekér

Füst, karikákba oszlik az égen
határt sem ér. Barna szekérre
pakold a közös motyót.

Vidd el ezt a hangot
szorítsd a putrik mélyéből
jött szagok elébe,
Mondd azt, hogy Ő volt a szent
a fény a BÉKE
s rúgj bele az első elébed kerülő
ócska zománcos edénybe
/hisz ő VOLT a szent a fény a béke/
ha mégis hiányzik
puha meleg szelíd ölelése.

Porba bújt.
hegedűk árnyék neszezése
riogassa öreg családi hangszered
rózsák töviseit emeld fel elébe
ha az úton már utadhoz érkezett.

ÖREG BARÁTOM semmi sincs,
nem volt már a múltban
felszedhető, kéregető, marékszámra
morzsa!

Valami öreg szekér húzza
lázasan csorogva
recsegve-ropogva
időtlen perceink
óra nélküli napjaink
a porban.

SÁRBA MÁRTVA A FELISMERHETETLENSÉGIG
MEGALÁZVA ÁLCÁZVA
vagy már csak te magad.

Kotaszek Hedvig
Örökké

A végtelen dobbanásán
nyugszik szívem.

Szellő lélek száll kezemre
a légbé súgtad szeretlek.
Hangod rejtelmes lélek...
nehéz harangod
szenteld fel értem!

Kotaszek Hedvig
Őrző

Holdba fordult már a Nap.
Szívemmel megláttalak.
Szemlehunyva féltelek!
Két kezemben őrzöm létedet.

Sehol sem vagy. Kereslek.
Fénykertembe képzellek.
Hajlok ágra, bokorra,
Belecsókollak a homokba.

Holdba fordult már a Nap.
Mégis... megtaláltalak.
Szemlehunyva féltelek!
Két kezében őrzöd léteimet.

Kotaszek Hedvig

Őrző

Holdba fordult már a Nap.
Szívemmel megláttalak.
Szemlehunyva féltelek!
Két kezemben őrzöm létedet.

Senhol sem vagy. Kereslek.
Fénykertembe képzellek.
Hajlok ágra, bokorra,
Belecsókollak a homokba.

Holdba fordult már a Nap.
Mégis... megtaláltalak.
Szemlehunyva féltelek!
Két kezében őrzöd léteimet.

Kotaszek Hedvig: Őrző-Poemvisual

Kotaszek Hedvig
Porlepkék

1. Lány közelben érnek újra
a kalászkok
sárgára ragyogtatja
a Nap
barna fejét a virágnak.

„mosolyomra újratámad
a szél”

2. Porlepkék cikáztak át.
egy pillanat csak
s visszaadják röptüket
a légnak
s visszadobják létüket
a Földnek.

„mosolyodra újratámad
a szél”

3. Égettarna mezők cserélnek
illatot az ősszel
s ijedten belekap
egy-egy levél
a távozó nyárba.

„és mosolyunkra újra
támad a szél”

4. Ráterítéd értem
minden virágod a fákra, de
hulló szavakkal nyit
minden évben újra
az ősz,
s minden szavadban
bólogatva
hajolnak újra a fák.

5. Végigzenélte a szél
leveleit a nyárnak
s végigdalolta a nyár
üzenetét a szélnek

„de újratámad a szél
mosolyunkban”

Kotaszek Hedvig
percekben

Arra, hogy bármelyik percben vége lehet
csak egy szót mondjunk
ketten
egymás felé fordulva

s ha nincs több szó
egyikünk elmehet.

De vigyázzunk a
pillantás is számít!

Arra, hogy bármelyik percben vége lehet
csak egy pillantást
ketten
egymás felé fordulva

s ha nincs újabb pillanat
egyikünk itt marad.

De vigyázzunk,
ha egymás kezét fogjuk...!

Arra, hogy bármelyik percben vége lehet
csak egymás kezét fogjuk
ketten
egymás felé fordulva

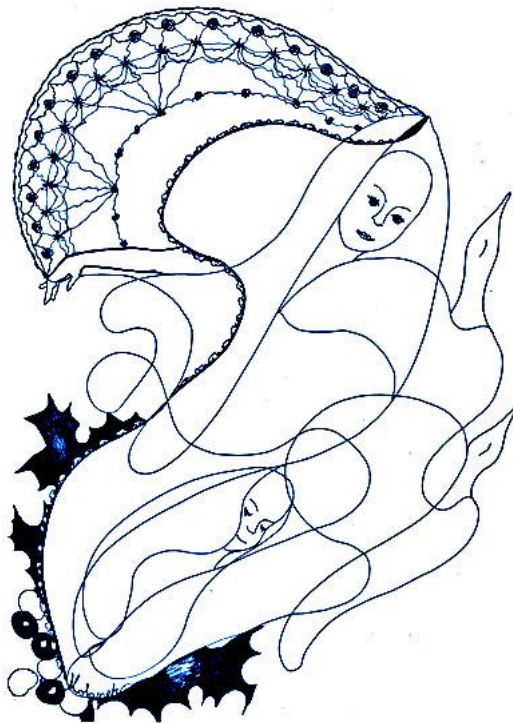
de kezeink /nem mozdulnak/
ölelésbe bújtak
még akkor, amikor

Bármelyik percben vége lehetett volna.

Kotaszek Hedvig
Pillanat

Rideg voltam, néma
hideg és béna a dalra.
Most a beszálló este
egy pillanat-percre
megtermékenyít.

Kotaszek Hedvig

Pillanat

Rideg voltam, néma
hideg és béna a dalra.
Most a beszálló este
egy pillanat-percre
megtermékenyít.

Kotaszek Hedvig: Pillanat-Poemvisual

Kotaszek Hedvig
...riadó táncok, szűz hajlam
megérintette ajkam...

mint kemény zápor veri
rajtad tisztává az időt,
mert jobb napod messzetűnt
városok csókját nyaldossa rég,
és megérinti az ég hátát
riadva márványéhes szíved.

...riadó táncok, szűz hajlam
megérintette ajkam...

Kotaszek Hedvig
Ringató

Kis virágom
szép kicsi fiam

Szól az álom
már ide suhan

Hunyd le rögtön
szép kicsi szemed

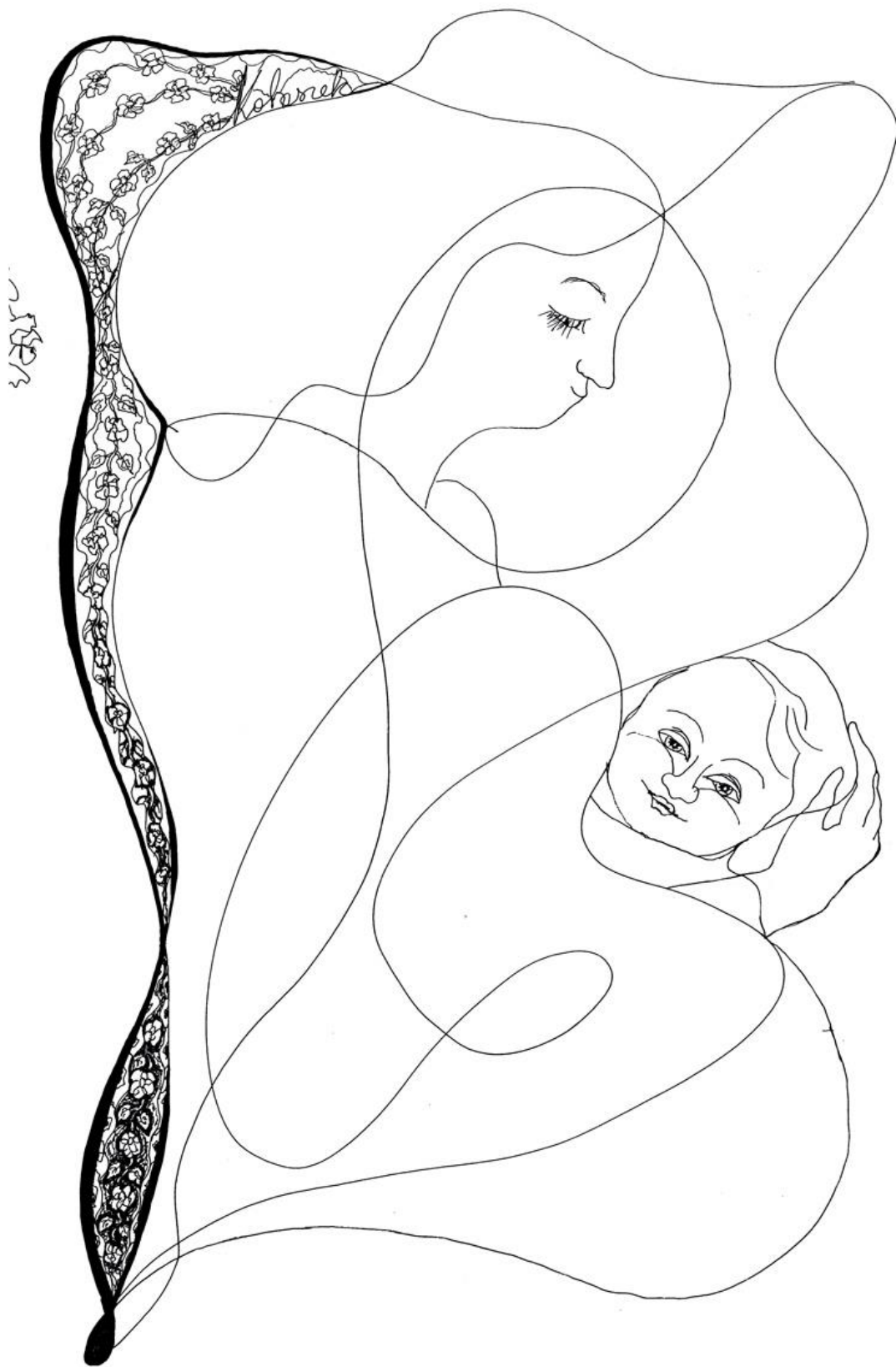
Hull az éjféli
hópihe remeg

Künn az éjben
hallgat a homály

Kis szobánkban
átölel Mamád

Szól az ének
suttog a mese

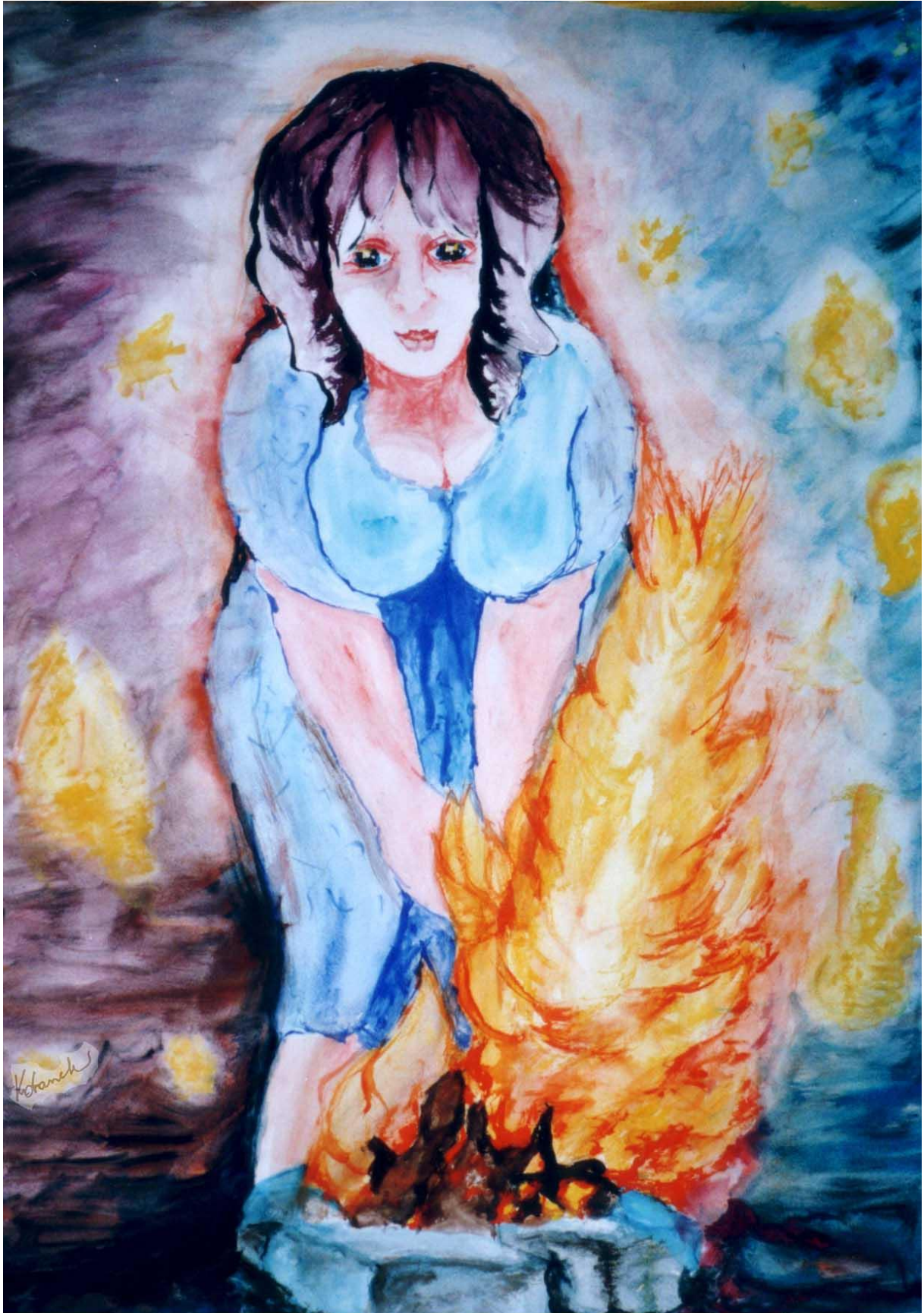
Álmodj szépet
ölembé gyere!

Kotaszek Hedvig: Dúdoló-grafika

Kotaszek Hedvig
Sóhajom

Szélbe eresztem, szemed sugarára,
ráhajtom sóhajom kék pille szárnyára,
magamat hajlítom fellobbanó lánggra.

Kotaszek Hedvig: Lángórző-festmény

KOTASZEK HEDVIG SÓHAJOM

**Szélbe eresztem, szemed sugarára,
ráhajtom sóhajom kék pille szárnyára,
magamat hajlítom fellobbanó lánggra.**

Kotaszek Hedvig: Főnix-Poemvisual

Kotaszek Hedvig
Sötét fenyőim árnyában

Legszebb Karácsonyom árnyékában Anyámra
emelem szemem.

Most olyan perc van, hogy mindenki felejt,
Szép Anyám ugye e percben Te is szeretsz?

Anyám egy percre a Te Karácsonyod hozta el
a szél:
S a sötétben mintha szemed villant volna
Sötét fám díszein.

Anyám, egy perce még hajad illatát
hozták el a fák:
És olyan perc volt, mely többé hozzánk vissza
nem talál.

Ugye te is érezted ezt Anyám?

Már olyan perc van, akit szeretünk
messze jár,
Sötétzöld fenyőim árnyában öledbe hajtom
fejem.

/és nagyon szégyellem remegő kezem/

Most olyan perc van, hogy Téged hazahívtak:
/s a sápadt éjben, elmúlt, kedves életünk
foszlányaival játszik künn a szél./

Kotaszek Hedvig
... számon a szád...

Megszűntem
már nem vagyok.
Rám zörget a holnapod.
Kemény kézzel átölelsz
a hajnallal feleselsz.
Rám zúdítod a Napot
s fürge szájjal bízattod:

bújj a számra kisvirág
üde szájú
Rózsáág!
Átkarollak, megszagollak
felkarollak elragadlak
...számon a szád
Rózsáág...

egy kismadár kiabál:

/...számon a szád
számon a szád.../

Kotaszek Hedvig
Szárnyas este

Rám leheltek a homály halk fúvósai.
Pirosan égett recsegő bútoraimon a fény.

Korán kimondott szavak röpködtek,
verdeső testük a földet érte.
A gépek mormoló szuszogása juttatta
csak eszembe, hogy élek.

Kedves babaszobám plafonáról,
mint futó villamosok hulltak
paplanomra... emlékeim.

Kotaszek Hedvig
Szerelmes sirató

/Babu emlékére/

A halál fekete árnyéka
mint öntudatlan gyermek
játszadozott
és megbénította szívemet.

mint barát ölelte arcom
s halk árnymintákat rajzolt
csendesesen
gyermek éveim fátyolára.

Csendes tanító szókkal
hozta előre a sejtelmes mát
szívembe,
s engem a holnapba emelt.

Éveim távolából egyszerűen,
zajló kövekként dobbantak a napok
szürkén,
bennük rejtve úszott életem.

Csirpelő, ázott madárként
repkedett néhány boldog napom:
szárnyalva,
fehér utat rajzolt az égen.

látod? lágyan zizzenő édesem:
megáll kis sebes folyóm
a köveken
bárhogy rezzen pilláidon a bánat.

Halmos, fehér hó ül a szemedben,
mikor úszva messzetűnt életem
megjelenik
dérré fagyott csókjaid tükrén.

Takaród hülő vállamon

rongyos szegélyű szél cibálja.
szerelmesem...!
fájó, kis kemény kövek az éjek.

Felkoszorúzott hős fejem lehajtom.
milyen szegény is az ember
ilyenkor.
Idegen szívek dobognak felette...

Látod? – sóhaja szebb napoknak:
megtért utamban a régi hűség
hazatalált
anyám halott karjába életem.

Kotaszek Hedvig Széllel járó

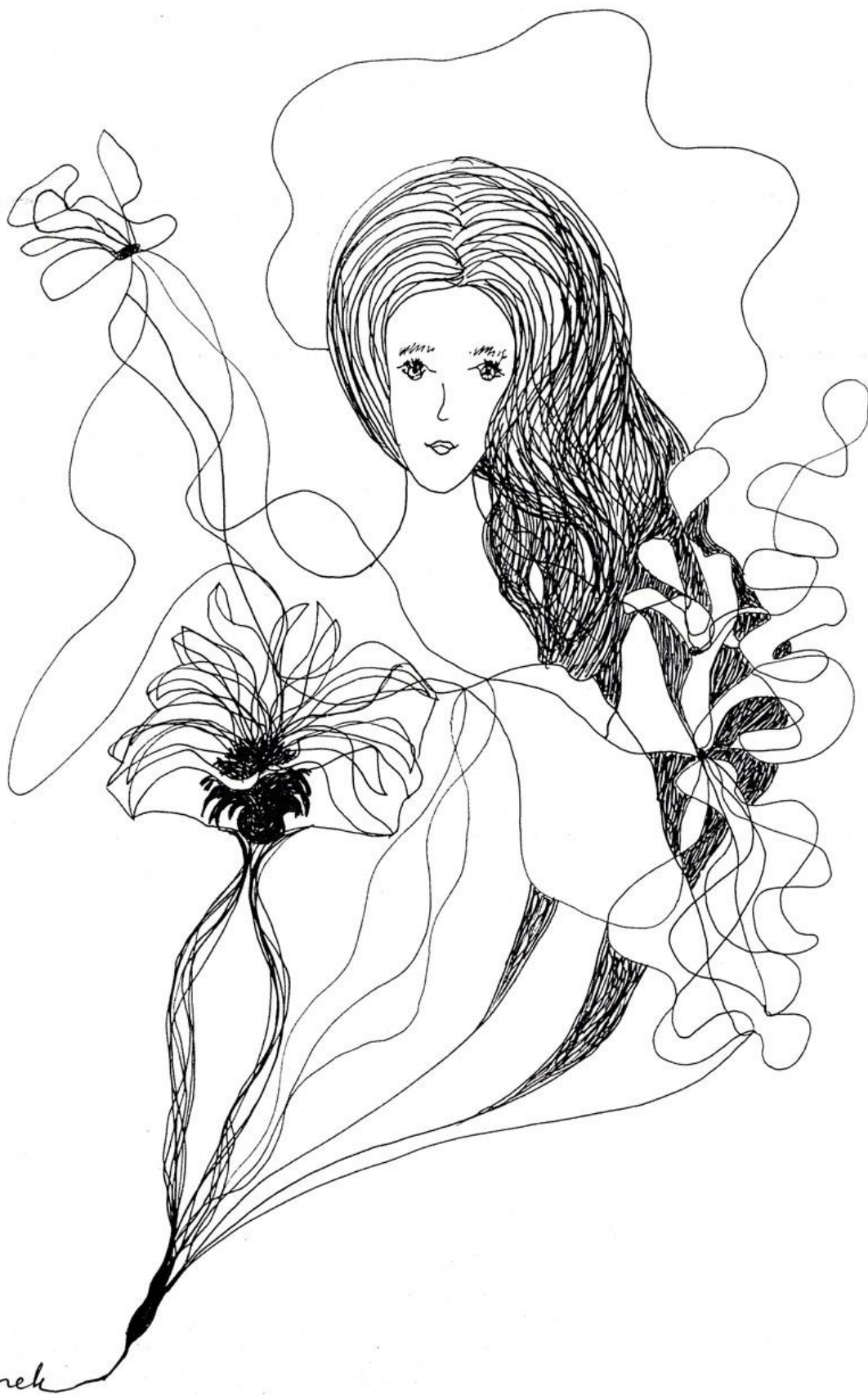
Surrant a szél.
Fürtös, libbenő szoknyák
vitték lépéseikkel
egyre távolabb.
Gyengülő nessel
simított utolsót, - ujjadon.

A Te emlékeddel is
ott jár valahol,
s egy kócos fürtre
hullatja a sárga nap
utolsó fényeit.

Vitte egy kedves csókjait,
az éjbe simuló karok
hangjait,
s a koránkelő lányok
levegőt szelő keménységét.

Friss trombita zajjal járt.
Markodba szorítva
pihent meg az utcán,
...két szerelmes osztozott
libbenő, hűvös szaván,
ha kezük egymáshoz ért...

Kopott éveken zúgott át,
hogy pihenése mélyre nyomja
egy öregasszony vállait.
...ne fuss utána...
már úgyis megy tovább,
/talán/ csak Ő volt...
...az édesanyád.

Kotaszek Hedvig: Szélbolond 1.

Kotaszek Hedvig: Szélbolond 2.

Kotaszek Hedvig
Széphívogató

Csöndbe szédült most a nap,
legbelül megláttalak.
Halkan egy hang megkeres,
most mesét mond
kedveset...

Döbrent arcon kisvirág,
nyíló szemű ibolyák.
-Szárnyaimmal átrepülök,
messze viszlek
megkerülök.
Felbukkan a Nap.

Döbrent arcon kisvirág,
kinyílnak az ibolyák.
-Méhkel zengő, szépen csengő,
Széllel együtt meglibbenő,
dallal csorgó kisvirág,
a források csobbanásán
átkacag, rád kacag
a Nap!-

Kotaszek Hedvig
Szomorú

Szerelembe szédültél velem,
hullottál a mélységes fekete
márványos éjbe.

Most

Szomorúan térdelek érted,
mert imámat kérted.

Kotaszek Hedvig
Szonetted

1.

Táncra hívott téged az élet
örök táncára kért,
hozzád ölelte mindenét:
most éjfél van,
téged szólítalak.

Ébredésedre szórja a napokat:
lábad elé fény-utat
rajzol.
Éjfél van
hozzád fordulok.
Táncodba vesztek
akik szerettek...

Szeretlek.

Kotaszek Hedvig
Szonetted

2.

Jöttödre nevetek
karodba lehelem
mindenem.

A felhő zúzmara lett
hajadon.
rácsillogtat minden fényt
arcodra a tél.
-ha hozzám érsz-
kristályhideg jéggömbök
olvadnak szemedben:
hajadba vesznek
díszei, téli
örömödnék.

-nevetek feléd.-

Jöttödre nevetek
karodra lehelem
mindenem.

Kotaszek Hedvig
Talán

Elillant, elszállt
már talán a tiéd
neked visz tovább

Talán szó volt.

Talán csak akartam
hogy valamit hozzon
az úgyis elmaradt
pillanat,
Ezalatt a nagy-nagy mélység alatt.

Kotaszek Hedvig
Tanácsor

Akár kérhetsz is már tőlük
amit eddig megtagadtak
mit ér, ha egyszer megadnak,

Akár közjük is léphetsz:
most néznek csak meg maguknak
simogatnak, ahogy tudnak.

Akár vitájukba szólhatsz
Valaki megértett szótlan is.

Valahogy aki kiabál
az Ellen SZÓL a hallgatás

Valahol, aki rád hajol
nem tudhatod,
hogy átkarol-e majd.

Kotaszek Hedvig
...tavaszi Kálvária

A vén barna hegy már
komolyan emelgeti
sűrű évei mélyén
lapuló – fiatalságát.

Mint fiatal kedves,
szemez karcsún csillogó,
hattyúfehéren égbe kúszó,
mély öblű erkélyemmel.

Nézi magát kék égtükörben,
a tavaszi esők torzan
csillogó nedves szemeiben,
és sután szétdobálja
lábaihoz simuló
kopott kis házait.

S kedvesen lebeg felette
erkélyem tiszta tükrű,
nedves ajkáról csöpögő,
köddé váló csókja.

Kotaszek Hedvig Terinek

Ma nálam járt Teri
S lágyan leomló homlokán
Izgatottan kunkorodott haja.
Ma nálam járt Teri
S betáncolta napjaim
Szürke prózaiságát.

Ma nálam járt Teri
És nagyon örült a szeme,
És örültek, ugrándoztak fürtjei.
Ma nálam járt Teri,
S hangját őrzi szalagom
Sok kis mágnespóra.

Ma nálam járt Teri
Fürtjei komolyan lesimultak,
S a megtagadott dal zenélt.
Mint apró, komoly szívek,
Daloltak az élet húrjain
Meg-megfeszülve.

Ma nálam járt Teri
Kíváncsian, álmosan állt meg
A sokszor zörgetett ajtónál.
Ma picit megnyílt az ajtó
És Teri bekukkantott
A százéves csodák közé.

Már régóta nálam jár Teri
S lágyan leomló mély szemén
Kíváncsian kérdez egy tükör
Minden érzés után.

S már nyílnak az ajtók sorban
S Őt befogadják.

Kotaszek Hedvig
Téged simogatlak

Téged simogatlak:
ne emeld a kezed
semmi ölelésre!
Semmi nagy ütésre
ne készülődj.

Téged megcsókollak:
puha sima halkan
ne emeld az ajkad
ne legyen hatalmad!
majd én magamhoz fordítalak.

Téged áldoztatlak:
vörösbor a szádon
Számról szádra szálljon
édesen elcseppen,
Madárcsókoló pár, nézd:
megült az ereszen.

Kotaszek Hedvig

Téli est

Fehér csendes téli éjjel,
Hószikráknak sok kis fénye.
Lámpákon már hófátyol száll,
Éggel takaródzott minden madár.

Dülöngélő, fehér úton jár,
A sötét ember, riasztó madár.
Szeme riadtan rejtőző
Éjből szőtt csipkekendő.

Kotaszek Hedvig

Toujours

Csak egy ritkán várt vendég vagyok
Ahol az otthonom tisztán ragyog,
Ahol legszebb Anyám tündököl
Ott elém áll egy kis tükör
És csendben megállást int.

Bent egy szobában öröm zenél
S valami nagyon, úgy hív feléd
És néha azt hiszem Te is engem vársz
Csillogó hajú Édesanyám.
De valami megállást int.

Homályos szobád ablaka sír
S én nem tudom tovább hallgatni:
És megszólal egy mély női hang
Énekli franciául, hogy: Padam,
Én szólni akartam neked.

Gyémánt tűk villannak szemedben
S én megint szótlanul megyek el:
A mélyben, ablakod alatt
Valaki sírni akar
Idegen Anyám.

Kotaszek Hedvig

Tükröt!

Bimbókban virágot vittem
el az este:
s elvitte virágaim az este.
Tárva kifosztott karjaim
vacogó testemre még meleget
fonnak, még szagolom
otthon virágaim,
de mézcsuprot döntögetnek
az órák, s a percek
kifelejtének ritka hangokat
dalodból.

Már egyre megismerlek.

Kotaszek Hedvig: Tükörben-In the Mirror

Kotaszek Hedvig
Tűzvigyázó

Nem tudom lány vagy,
asszony vagy, anya-e,
de ha most nincs is,
lesz egyszer gyermeked.

...mint termőföld az erdőt,
 táplálsz,
számtalan örök forrásból.

Gyűjts mécseszt,
a gyertyák apró lángjait gyűjtsd!
Talán így együtt lesz a fényesség szívedben,
ha már mindenhol sötét lesz.

...mint termőföld az erdőt
 táplálsz,
számtalan örök forrásból.

Mert ha nem véd majd a béke,
 erődre szükség lesz.
Őrizd magad, fáklyás asszony légy,
őrizd magad, őrizd a gyermekéért!

Kotaszek Hedvig
Utolsó virágom adom Neked

Hangtalanul robogunk a végtelen időben
S csak én vagyok Tőle s Ő van tőlem.
Füst színű szürke-kék homályban
Meg-megcsillan egy lámpa
Széppillás szeme rám néz!

Rám néz és elalszik a fény
Rám néz és megremegek én.
Rám néz, szava ezüstfonállal ölel át
Rám néz, és vonatunk megáll.
Most lenne jó meghalni!

Halkan, végtelen szigeten át
Nyugszik az időnk, mégsem áll,
S a rohanó hűvös ködön át
Szívünk már meg-megáll
Rám néz, és szemében megpihenek.

Halk szavú kedvesem megy tovább
Őt hozta és viszi életünk egyaránt,
Én visszatérek hozzád jó Anyám
Ha el-elhagy is lányod, visszavár
Utolsó szál virágom hoztam el Neked.

Kotaszek Hedvig
Újkori himnusz

Jártam a városban, újra messze mentem.
Valahogy a szívembe zúgja ez a város
elvesztett hitemet.
Itt újra térdelek, magasodok, szállok,
itt szenvedek és álmaimmá válok
hirtelen.

Kotaszek Hedvig
Úton

más erdőkbe tévedt
darabosabb élet
vijjogó hegedűk
ragadozó nagy madárként
rabolnak léptei nagy
poros nyomán.

Üvölt a tam-tam
a vad zenész
letépi ingét-kedvesét
-ráborult egy tölgyfára
rászeretett-
s bohócra kergette a
dús barna hegyeket.

A PERCEKET regulázta
s az évek seregének adózott.

Más pillanatban született
-anyja teje fogytán
-egy asztalon, egy szálás deszkán.
-Maják tüzére, látván nyílt szeme
különös világra
s mert más pillanatban született
most kenyeret dobál minden gyerekeknek

s éhezőn, nyíltan, büszkén és egyenesen
JÁRHAT.

Kotaszek Hedvig
Valahára

Hát már mindig így lesz
ez a csönd
ez a szomorú köszöntetés
a holnap iskoláinak...

Már ezt az énekelni tudást
csak itt próbálgatom
méteres szobámban...

Hát már a méreg, az
ittasult hajnal
itt szelíd karokba költözik?

NEM

A szívem most kell, hogy
máshova érjen,
-mert nincs többé félelem
csak a bátor harcban!
-mert a dalban,
aranyló, csillogó drága
dalban, futnak a bornak
könnyű cseppjei!

Akarom, hogy újból megkeressen
kezed, s hogy ujjaid minden
kis sebre, pörsenésre
ráakadjanak
mert egy percem sem hibátlan!

ezért a röpdösés,
ezért a szárnyalás
talán a lázadás is
ezért lesz
VALAHÁRA!

Kotaszek Hedvig
Versenyben

Kinyújtod a kezed,
óriást lépegetsz,
 -elfutsz-
mert nem bírod már el,
hogy ennyire szeretsz.

Kotaszek Hedvig
Vízió

Akár nézhetsz
akár leszállhatsz,
a falról jöttél
és sosem látnak
már embernek.

Róffel mérnek
ameddig állod:
Ablakon át nem
éred a világot,
a napokat csak
én állom már
sorra!
Nézd nekem sem kell
több óra!

Kotaszek Hedvig
Zoli

Valami nagy, lila madárhoz volt nőve.
Úgy jött, úgy szállt szembe a hegytetőre,
hogy tudtam sokáig nem lesz maradása.

Ritka volt, madár, szálló, röpke, próba,
felkapott egy viharos szélfordulóra,
s a hegy tetején zuhanni engedett...

...de láttam estében a csúcst,
s a magassággal is megismertetett.

Kotaszek Hedvig: Rózsa 2.

Tartalomjegyzék:

Előzetes:

Sóhajom

Főnix-Poemvisual

Lámpaoltás

Hópihe-puha hó

Lehetnél

Őrző

Sóhajom

Hallgatás

Pillanat

Virághajam-LOGO-Névjegyem

Madártánc-Birddance-LOGO-Névjegyem

Matematika tankönyveim-Mathematics school book

ABC:

Álom

Az én dalom

Rózsadal-Poemvisual

Fátyolos, szép nevetésedért

A Napot úgysem éred el

A Szívem ez a mélység

Az utolsó madár

Ady szekérnótái 1.

Aki nekem kedves

Álmodó

Álmodban

Álom

Arccraborulva

Amikor 1.

Amikor 2.

Anyaság

Anyá lettem

Anyu

Árulás

Árny

Bújócska

Buano sera Michelangelo

Csak egy mondat
Csak vártam
Dal
De elmondhatom-e
Diadém és Hála
Egyedül
Egymás mellett kisgyermek karok
Egy sárga szegfű álma
Eltűnt csókjában egy virág illata
Ez a gyermek
Édesanyám üzent
Életeink
Érintés
Hallgatás-grafika
Fák
érted...
Fátyolos, szép nevetésedért...
Eltáncolom neked-grafika
Félelem
Fulladás előtt
Giza és a Hattyú
Gúny 1.
Gúny 2.
Gyász
Ángyika-grafika
Hallgatás
Madártánc-grafika
Ha feleséged sem leszek
Hallgatás
Hallgatás-Poemvisual
...ha ujjaimhoz érsz
Hallgat most minden
Halott csók
Hang és írás
Hangod
Hárfa-szó
Hattyúzó
Kristálygyermek-grafika
Holdjáték
Holnap érkezem

Homály
Homályzöldben
Hópihe-puha hó
Hova?
Hullámok
Hullámok-grafika
Ibolyám
Ibolyák-grafika
Ibolyáim
Idézlek
Ijesztgető /gyermek-mondóka Farsangra/
Ima
Csipkerózsika 1.-grafika
Imádkozom
IS
Isten a szívben
Jaj Anyám
Jácint koszorú
Jácint
Harmónia-grafika
Kagyló
Karomba?
Kérlelő
Madártánc-Birddance-Poemvisual
Kiáltalak
Kicsinyem
Kisért a Csend
Ünnep-Poemvisual
Kristályhéj
Köszönöm 1.
Köszönöm 2.
Lámpaoltás
Lámpaoltás-Poemvisual
Láng
Tűnékeny kis láng-grafika
Látod, ilyen vagyok
Lávafolyam
Lehetnél
Tao-Aikido-Poemvisual
LETTÉL

Lettél-grafika
Levélváró
Gyöngyös-grafika
Lélegzet
Lépések
Madonnaarcú
Védtelen Madonna-grafika
Mama
Mamika
Mamika-Poemvisual
Madár
Ma szép nap volt
...már látszanak...
Már régen tudja és várja a madár
„Már végtelen lett az arcod...
Mert megmozdultam
Messze, messze...
Még egyszer
Még...
Mi átkozottak, gonoszak és Nagyok
Mikor zúgnak a jegenyék nyáron
Mintha az ősszel...
...mintha őrizne az élet...
Mindenkit
Mondókák Danikának: Lepke
Mondókák Danikának: Elefánt
Mondókák Danikának: Méhecske
...most énekelek Neked
NAGY NEHÉZ MADARAK
Nekünk megint nem sikerült valami
Nekem nem szabad
Napokban
Óceán zenésze...
Otthon várj...
Öledbe merültem
Rezgés-Poemvisual
Ölelés
Ölelés-Poemvisual
Ölelésre készülődve
Öreg szekér

Örökké
Őrző
Őrző-Poemvisual
Porlepkék
percekben
Pillanat
Pillanat-Poemvisual
...riadó táncok, szűz hajlam
Ringató
Dúdoló-grafika
Sóhajom
Főnix-Poemvisual
Sötét fenyőim árnyában
...számon a szád...
Szárnyas este
Szerelmes sirató
Széllel járó
Széphivogató
Szomorú
Szonetted 1.
Szonetted 2.
Talán
Tanácsor
...tavaszi Kálvária
Terinek
Téged simogatlak
Tükörben-grafika
Téli est
Toujours
Tükröt!
Tükörben-grafika
Tűzvigyázó
Utolsó virágom adom Neked
Újkori himnusz
Úton
Valahára
Versenyben
Vízió
Zoli
Madártánc-Birddance-LOGO-Névjegyem

Kotaszek Hedvig: Madártánc-LOGO-Névjegyem

Kotaszek Hedvig: Királylány

